V A T R A
ì========================ì

FOAIE ROMÂNEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE
Ian.-Martie 1973 XXIII,1 78 FREIBURG-Germania
N° 125 Erbprinzenstr.17

CONFERINŢA PENTRU O CONFERINŢĂ

Stă în uzanţele societăţilor organizate ca în anumite împrejurări,când s'au acumulat greutăţi în tratarea problemelor de convieţuire,să se întâlnească reprezentanţi eminenţi în adunări extraordinare,cum ar fi conciliile în ordinea intemporală cu ierarhi şi doctori teologi,sau congresele şi conferinţele pe plan internaţional cu şefi de Stat,de guvern,miniştri sau cel puţin ambasadori. Conciliile,şezând sub semnul veşniciei,fără o nevoie neapărată delimitată în timp,se întind peste mai mulţi ani.Fără a pomenì pe cele mai vechi,ultimul conciliu,Vatican II,a durat din 1962 până în 1965.In schimb congresele sau conferinţele internaţionale,ocupându-se de interese pământeşti,sunt ţinute să se îngrădească în timp şi să ajungă cât mai curând la un rezultat,fie chiar negativ. Rămânând doar în veacul nostru,congresul de pace dela Versailles din 1919,care a pus capăt primului răsboi mondial,cu tot imensul complex de probleme,s'a încheiat în trei luni.

Genul de reuniuni internaţionale s'a schimbat însă odată cu apariţia regimurilor comuniste ca părtaşi.Oricare conferinţă cu prezenţa acestor guverne tinde să se eternizeze ca un conciliu ecumenic sau vatican.Conferinţa de armistiţiu în răsboiul Coreei la Panmunjon s'a întins între 1951-1953.Conferinţa dela Paris în răsboiul Indochinei s'a târît din 1968 până în 1973,adică doi ani mai mult decât Vatican II,ca să se termine sub numele de "pace" cu un nou răsboi: ca în cartea lui Orwell "1984",an de a cărui împlinire ne despart acum abia 11 ani.Dar ce s'o mai lungim? După aproape 30 de ani dela sfârşitul celui de-al 2-lea răsboi mondial,nu există încă un tratat de pace între principalii beligeranţi.

Ca un ersatz al unui astfel de tratat,guvernul sovietic a propus o "conferinţă europeană de securitate",cu participarea statelor europene,dar fără aliaţii americani.La început puterile occidentale s'au opus,dar apoi îndărătnicia sovietică s'a impus ca întotdeauna mai curând sau mai târziu.Ce s'a refuzat lui Molotov s'a cedat lui Brejnev,cu normalul consimţământ al acestuia la admiterea Statelor Unite şi a Canadei la conferinţă,ştiut inevitabil şi păstrat în mânecă drept atout de pus pe masă la momentul oportun.

Dar o conferinţă pan-europeană poate avea rezultate contrarii celor urmărite, dacă mecanismul nu e bine pus la punct.De aceea din Noembrie 1972 până azi se întâlnesc într'o conferinţă la Helsinki ambasadorii celor 32 de State europene şi două extra-europene ca să discute despre ce se va discuta la conferinţa de mai târziu: o conferinţă pentru a pregăti o altă conferinţă,adică o târguială pentru o altă târguială propusă ca definitivă,de faţă fiind dela giganţi ca Statele Unite şi Rusia Sovietică până la pigmei ca San Marino şi Lichtenstein. Şi notăm în treacăt nedreptatea faţă de Andorra de a nu fi poftită la Helsinki sub un pretext oarecare.

Interesul conferinţei dela Helsinki stă în indicaţia cuprinsului de teme ce se vor desbate,din care se vor desprinde sensul şi importanţa conferinţei pentru soarta Europei şi deci pentru a lumii întregi.Căci bătrânul Peron are dreptate când proclamă primatul Europei încă mai multe veacuri faţă de celelalte continente,în ciuda îndoielilor de astăzi.Iar supradimensionalii,mai ales sovietic şi chinez,ştiu că prima condiţie a supremaţiei în lume o constituie poziţia de precădere în Europa,iar nu numai în Asia sau în alte părţi.

Până acum n'am aflat prea multe despre ce se întâmplă la Helsinki.La început presa s'a ocupat mai pe larg de această pre-conferinţă şi a lăsat loc la oarecare vâlvă făcută de intervenţiile delegatului României socialiste.Cercetând mai de aproape asemenea posturi,le identificăm mai de grabă în amănunte de procedură decât ~~xxxxxxxx~~ în fond.Intr'o problemă de o importanţă fundamentală ca aceea a libertăţii de circulaţie a ideilor şi a persoanelor,fără de care or-

dinea de zi a viitoarei conferinţe pan-europene ar apărea din capul locului ca o înscenare grosolană,nu descoperim o poziţie originală a României socialiste, ci o contopire prin tăcere în magma blocului sovietic.

Acum după cinci luni,aflăm din ziare că s'a încheiat a treia fază a pre-conferinţei dela Helsinki amânată până la 25 Aprilie,în aşteptarea unei a patra şi chiar a cincea fază,până ce ambasadorii să poată învinge marile greutăţi din calea unei ordine de zi satisfăcătoare pentru ambele părţi,sau cel puţin nu prea mult doar pentru una din părţi.S'a întocmit un fel de decalog pe care nu-l vom mai reproduce,fiindcă cele zece noi porunci sunt de mult cunoscute,cuprinse în charta Atlanticului,în statutele Naţiunilor Unite,în declaraţiile drepturilor omului,semnate de Statele comuniste şi chiar înscrise în constituţiile acestor State ce simulează democraţia spre a exercita o putere ultra-totalitară. Dacă va rămâne ceva în practică din eventualul decalog dela Helsinki după adevărata conferinţă,depinde de cum puterile occidentale îşi vor înţelege interesele şi după cum vor şti să obţină o compensaţie mai convenabilă pentru marile ajutoare de ordin economic aşteptate dela Occident de către blocul comunist şi în primul rând de Rusia Sovietică.Dar atunci când în adevăr conferinţa va avea loc e cu putinţă ca interesele şi pseudo-interesele marilor şi super-marilor puteri să nu coincidă întotdeauna cu ale micilor ţări europene.Unei mici ţări europene,chiar şi comunistă,nu i se îngăduie aroganţa ţărilor afro-asiatice şi chiar sud-americane,ca de pildă unui Nord-Vietnam,unei Cuba,sau unei Guinea.Mai ales teama de Rusia Sovietică le scade tonul când se impune un protest.Rusia Sovietică nu urmăreşte numai să-şi omologheze egemonia în Europa orientală,ci s'o întindă eventual peste întreaga Europă,sau cel puţin să-şi asigure spatele în posibilul îndelungat conflict politic şi ideologic(mai puţin probabil direct militar) cu China lui Mao şi Ciu En Lai.Micile ţări europene se întreabă până unde poate merge complezenţa ţărilor puterilor occidentale faţă de pretenţiile Rusiei Sovietice.Iar veleităţile sateliţilor la o oarecare independenţă corespund naturii oamenilor şi a lucrurilor.Oricare serv îşi munceşte mintea cum să-şi atenueze servitutea,slăbind strânsoarea funiilor care-l supun la voia unui puternic suzeran.Oricare vicerege tinde,dacă poate,să devină rege.Este deci natural ca un Tito,un Ceauşescu,chiar un Gierek şi un Huzak să se convertească în propriul lor Brejnev.De aceea lor nu le-ar displace o rezistenţă a puterilor occidentale faţă de aspiraţiile la consolidarea unui imperiu sovietic european, dacă le-ar fi posibil să se înţeleagă pe contul lor cu Occidentul fără riscul de a fi lichidaţi dela Moscova de Brejnev; după cum în fond se tem ca dimpotrivă,să nu fie încă mai strâns legaţi de stâlpul bolşevic.

La Helsinki se desenează aşadar liniile unei conferinţe de durata unui conciliu,după care Europa se va înălţa sau va coborî ca entitate independentă,iar ţările din Est şi Sud-Est vor deveni mai puţin sau mai mult ca înainte,sateliţi.

Manoil Emanuil

FLUIERUL IANCULUI de Vlaicu Bârnă

Mai sună şi azi peste zările veacului
Doina şoptită de fluierul Iancului,
Glasul din urmă al durerii,sugrumat,
Totdeauna durut,niciodată uitat.
Mai sună'n memorie profeticul grai
De pe câmpul lui Blaj,din miezul lui Mai,
Rostind gândul mulţimii la un semn adunate
Chemare la luptă,avânt,libertate.
Din umbroase păduri,de sub cetini perene
Învie ecouri păstrate prin vreme,
Zvonuri de tulnic şi murmur de fluier
Înfrăţite cu-al plumbilor şuier;
Şi fruntea înaltă a Craiului Munţilor
Speriind înfumurata orbire a cruntilor,
Şi cohortele de lăncieri din cătune şi sate,
Luptători pentru sfânta dreptate.
Mai sună din fluierul roşu de prun,
Aleanul pribeagului tribun,
Pe sub boltă de codru,peste plaiuri şi culmi,
În suspinele frunzei de fagi şi de ulmi.

&& Simion Drăguţa publică,în "Libertatea" din Panciova(4 Nov.),un reportaj despre comuna românească Rătişor(Banatul înstreinat).In sat sunt în construcţie "neobişnuit de multe case noi",iar"majoritatea aparţin rătişorenilor plecaţi la muncă provizorie în străinătate".Aceste case sunt prevăzute cu "băi cu hidrofor,fântâni arteziene,podite cu parchet şi mobilate cu mobilă ca la oraş". In sat există peste 50 de tractoare,"cumpărate tot de rătişenii găsiţi la muncă în străinătate"."Deasupra acoperişurilor celor peste 200 de case din sat se găsesc circa 70 de antene de televizoare,munca gospodinelor e uşurată de circa 60-70 de maşini de gătit la curent electric,şi tot atâtea frigidere... Dealungul uliţelor satului a fost construită o reţea de 3.000 de metri pătraţi de trotuare... Nici strângerea ratelor de impozit anuale şi nici strângerea autoimpunerilor nu constitue problemă,cum era cazul în unii din anii lăsaţi în urmă,căci şi această grijă este una din cele ale celor ce se găsesc la lucru în străinătate... Cei ce lucrează în Suedia,Elveţia,Canada şi în alte ţări o să îşi aducă contribuţiile băneşti şi pentru construirea unui nou cămin cultural". Etc.- Aşadar,tot progresul satului e datorat banilor veniţi din "putreda" lume capitalistă.Şi... "socialismul",ce... Doamne iartă-mă a "creiat"?...

&& "Credinţa" ne informează că Arhimandritul Dr.Vasile Vasilachi,recent numit vicar al Episcopiei "misionare","este autorul a nu mai puţin de 28 de cărţi tipărite" şi "are 12 lucrări în manuscris,printre care o nouă traducere integrală a Bibliei".Va să zică,pe lângă pregătire,"are condei".Şi cum cuvioşia sa, în ţară,"a plătit un tribut de suferinţă de câţiva ani,în închisoare,ca deţinut politic",suntem în drept să ne aşteptăm că o persoană aşa de valoroasă şi de conştiincioasă n'a putut neglija nici sfânta datorie de a participa activ la decisiva luptă dintre Rău şi Bine,denunţând omenirii ororile din închisorile prin care a trecut.Să se fi găsind deja,această lucrare,printre cele 12 manuscrise? Dar ar fi timpul să ţâşnească la lumină!...

&& Din "Catacombes" aflăm că la 16 Iulie a murit la Kerci(unde-şi făcea armata),în urma torturilor de tot felul,culminate cu înecul în Marea Neagră,tânărul,de 20 de ani,Ioan Moiseiev,de profesie şofer,fiu al lui Vasile şi al Ioanei, din Volontirovca(Basarabia).Motivul prigoanei: credinţa sa vie,pe care o predica deschis şi cu curaj oriunde.A fost îngropat în satul lui,la 20 Iulie,de o mulţime venită din Slobozia,Tighina,Tiraspol,etc.,având pe steguleţe versete evanghelice în română şi rusă.

&& La iniţiativa secţiei italiene a Societăţii Academice Române a avut loc, Duminică 3 Decembrie,la biserica română din Roma,un parastas pentru episcopii români uniţi,morţi toţi în prigoana comunistă din ţară.Au slujit,în faţa unui foarte numeros public,compus mai ales din noi refugiaţi,veniţi din lagărul dela Latina,mons.Ovidiu Bejan,mons.Ion Tăutu şi pr.Ilea.Mons.Tăutu-cel-Mare a condus corul şi a ţinut o predică înflăcărată,denunţând persecuţia religioasă din ţară. Erau de faţă,dintre preoţii dela Roma,pr.Tocănel şi mons.Cârnaţiu.Ceilalţi se vede că aveau treabă; că n'ar fi vrut să-i supere pe superiori,e de exclus,când ştim că tot creştinismul are la temelie martirajul... In schimb,a ţinut să fie prezent,pe toată durata slujbei,cardinalul ucrainean Slipey,care şi-a exprimat, între altele,mirarea şi durerea pentru anumite absenţe.A fost greu de dat un răspuns,în aşa fel încât ruşinea românească să nu fie prea mare...

&& Mons.Bârlea a trimis la 25 Octombrie o scrisoare circulară membrilor Societăţii Academice Române,în care arată că deschizându-i,noua activitate la care e destinat din partea Superiorilor,"posibilitate de iniţiativă şi în domeniul cultural","revine asupra retragerii din activitatea Soc.Acad.Române şi revoacă scrisoarea de demisionare".Promite chiar să facă "propuneri concrete pentru locul şi data Adunării generale a SAR şi pe tema congresului de ţinut în 1973".Ne bucură că Sfinţia Sa nu părăseşte cu totul activitatea Societăţii Academice Române,al cărei preşedinte,foarte activ,a fost atâţia ani.

&& "Credinţa" ţine să ne informeze "ce lucrează preoţii noştri".Nu era nevoie,se ştia deja: ne-a spus-o destul de lămurit arhimandritul Braga,cu ce fel de "misiune" a plecat din ţară...

&& "România liberă" vorbeşte de "V.I.Lenin şi nemărginita sa dragoste faţă de oameni": dragoste atât de mare încât,văzându-i el cât suferă în Rusia bolşevizată,a expediat milioane dintre ei în rai...

<u>Boierii Brăilei, către Ştefan cel Mare</u>(1481): De la toţi boierii brăileni şi de la toţi cnezii şi de la toţi Românii îţi scriem ţie, Ştefane Voevod, Domn moldovenesc. Este în tine omenie, ai tu minte, ai tu creieri, de-ţi strici cerneala şi hârtia pentru un copil de femeie stricată, fiul Călţunei, şi zici că-ţi este fiu? (E vorba de pretendentul Mircea-Vodă, fiu al lui Vlad Dracul -n.r.). De-ţi este fiu şi vrei să-i faci bine, ci tu orânduieşte să fie după moartea ta Domn în locul tău, şi pe mă-sa iea-o şi o ţine, să-ţi fie Doamnă, cum au ţinut-o în ţara noastră toţi pescarii brăileni; ci tu ţine-ţi-o să-ţi fie Doamnă. Şi învaţă-ţi tu ţara ta cum să te slujească, iar pe noi să ne laşi în pace, că, de-ţi cauţi duşman, îl şi găseşti! Şi aşa să ştii: avem Domn mare şi bun, şi avem pace din toate laturile; să ştii că toţi pe capete vom veni asupra ta şi vom sta pe lângă Domnul nostru Basarab Voevod, până ce vă vom pierde capetele.

<u>24 IANUARIE</u> de Gr.H.Grandea(1859)

O, zi d'atâţia secoli cu lacrimi aşteptată,
Zi sântă, salvatoare Românului popor,
Tu care ne dai astăzi o patrie-adorată,
Cum trebue să fie, ia-ţi gloriosul sbor;

Şi sbori la neuitare, căci dreapta Istorie
Cu litere de aur d'acum a însemnat
Că mândra Romei fiică, frumoasa Românie,
Ca fenixul din flacări din nou s'a ridicat.

Să tremure duşmanul ce răul ei lucrează,
Să tremure tiranul pe tronu-i învechit,
Căci sânta Libertate popoarele'nviează,
Şi soarele Dreptăţii în cer a strălucit.

Vă deşteptaţi acuma din vechile morminte
Voi, umbrelor străbune, nemuritori eroi,
Căci sufletul ne arde d'al ţării dor fierbinte;
Pe ale voastre urme păşi-vom d'azi şi noi.

Vedea-vom d'azi cu fală Româna seminţie,
Din secoli apăsată, ferice că va fi,
Şi Domnul ţării noastre în tronu-i cu mândrie,
Ca cei d'odinioară străbuni că va domni.

Ce inimă'mpetrită putea-va să rămâe
La sânta înviere a unui vechi popor?
Cerescule Părinte, ca fumul de tămâe
Primeşte imnul nostru ce înălţăm în cor.

&& Duminică 26 Noembrie a fost botezată, în catedrala greacă din <u>Mexic</u>, <u>Daniela-Ileana Constantinescu</u>, în vârstă de 9 luni, născută la Pantin(Franţa).

\+ La 30 Octombrie a murit în America pr.<u>Ilie Crihălmean</u>, paroh în <u>Canton</u>.
\+ La <u>Binţinţi</u>, lângă Orăştie, s'a stins în Decembrie, în casa părintească, la 87 de ani, <u>Ion Vlaicu</u>, fratele vestitului aviator.
\+ La 30 Decembrie s'a stins într'un spital din <u>Lahr</u>(Germania), la 83 de ani, <u>Ştefan Teuşan</u> din Vatra Dornei. Cei ce veneau pe vremuri la serbările bibliotecii din Freiburg, îşi vor fi amintind de o pereche de bătrâni, îmbrăcaţi în frumos costum bucovinean, cari atrăgeau atenţia tuturor. Soarta lor, gospodari ce-au trebuit să-şi părăsească vetrele de groaza'năvălirii bolşevice, e o fărâmă, dar foarte elocventă, din marea durere ce a lovit nu numai neamul nostru. Se retrăseseră într'o frumoasă regiune din Allgău, ale cărei privelişti, mai înrudite cu cele părăsite, le alinau dorul de casă.- Inmormântarea a avut loc Marţi, 2 Ianuarie, prohodit fiind de părintele protopop D.Em.Popa.
\+ La 16 Ianuarie a fost înmormântat, la <u>Belu</u>, ing.<u>Radu Budişteanu</u>.
\+ La 14 Ianuarie s'a stins, la <u>Gura Humorului</u>, prof.<u>Silvestru Strugariu</u>.
\+ La 25 Februarie a fost înmormântat la <u>Cernica</u> prof.univ.<u>I.G.Savin</u>.

&& Preoţii <u>Zăpârţan</u> şi <u>Popa</u> au oficiat Duminică, 14 Ianuarie, în biserica Sf.Nicolae din <u>München</u>, un parastas pentru <u>Ion Moţa</u> şi <u>Vaile Marin</u>, căzuţi vitejeşte la <u>Majadahonda</u> acum 36 de ani.

CRONICA PESIMISTULUI

* Concurenţa lichelelor.- Fără să avem darul profeţiei,am prevăzut că va veni un moment în care artiştii din exil părăsiţi de muză sau,pur şi simplu,de folosinţa liberă a mâinii,gazetarii senili,politicienii discreditaţi,şi altă asemenea tărâţă(traducerea românească a lui "ejusdem farinae"),vor fi apucaţi, să spunem,de dorul de ţară şi vor lua drumul Bucureştilor,fie ca simpli turişti, fie -şi e soluţia,în fond,cea mai agreabilă pentru noi- în formă definitivă.Arterioscleroza e prima aliată,în pribegie,a tovarăşului Ceauşescu.Dar,dacă n'ar fi alte motive să ne convingă de natura de pacoste a actualului regim din ţară, care asasinează lent un întreg popor,ar fi suficiente să ne alimenteze antipatia şi chiar ura aceste dezertări din rândurile noastre.Dacă un ins profund dubios, şi pe deasupra prost,radical incult,ca Drăgan află la Bucureşti o primire excepţională,fiind numit chiar profesor universitar de "futurologie"(honni soit qui mal y pense) şi academician,probabil fiindcă a descoperit în anul 1972 şi la vârsta lui!,Bizanţul şi Tracia,înseamnă că într'adevăr dictatura reseristă e catastrofală şi pe ducă.

Prevedeam,deasemenea,că la un moment dat dezertorii din exil,în goana după favoruri din partea lui nea Nicu,îşi vor face concurenţă,vor căuta să primeze unii în dauna altora.Aşa s'a întâmplat.Ni se spune că una din uscăturile exilului a fost sechestrată de securitate o zi întreagă,supusă la interogatorii severe,ameninţată cu arestarea,deşi cetăţean al unei ţări occidentale,la denunţul altei secături,care se vede că deocamdată are mai mare trecere la Bucureşti.A fost o lecţie,poate salutară(fiindcă nici noi nu vrem moartea păcătosului, ci îndreptarea lui).Şi întâmplări de acest gen vom mai vedea.Denunţurile reciproce au şi început să facă ravagii în ţară.Refugiaţii care umblă pe la Bucureşti pot conta pe un dosar de avuzaţii serios,cu documentare graţios furnizată de alte lichele ca ei.De aceea,nu e cazul să dramatizăm dezertarea ciurucurilor dintre noi.Pedeapsa vor avea-o oricum.E şi asta o consolare.

* "Pentru merite excepţionale în lupta de eliberare socială şi naţională a poporului român în opera de edificare a societăţii socialiste multilateral desvoltate în România,pentru contribuţia deosebită la întărirea Partidului Comunist Român şi creşterea rolului său de forţă politică conducătoare a societăţii,la dezvoltarea şi îmbogăţirea gândirii marxist-leniniste şi practicii revoluţionare, pentru rodnica activitate consacrată afirmării României în viaţa internaţională, desvoltării relaţiilor sale cu ţările socialiste,cu celelalte state ale lumii, întărirea unităţii ţărilor socialiste,a mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale,a tuturor forţelor progresiste,antiimperialiste,triumfului cauzei păcii şi colaborării în întreaga lume": iată motivele cu care Senatul Universităţii din Bucureşti a conferit titlul de Doctor Honoris Causa lui Ceauşescu,- adică omului care a asasinat floarea ţărănimii ce-a refuzat să se lase jefuită de pământul din străbuni pentru a intra în turma colhozului; omului ce-a asasinat,moral sau material,floarea intelectualităţii româneşti; omului ce sufocă o întreagă naţiune prin foame şi obloane; omului ce-a legat şi leagă cu toate verigile posibile soarta românismului de soarta mujicismului! Se putea un document mai ruşinos,o mai grăitoare dovadă de ce-a ajuns biata universitate românească, care conferă unui analfabet cea mai înaltă distincţie cărturărească?

O consolare,totuşi: diploma nu e semnată de vreun Hasdeu,de vreun Kogălniceanu,sau Pârvan,- ci de... Niculescu-Mizil,membru de partid..

* Am anunţat în numărul trecut decesul lui Vasile Posteucă,carele,şi murind, a mai putut aduce un mare servici demascării inumanului regim din ţară,prin scandalul provocat în presa internaţională de greutăţile acordării unui biet paşaport fiicei sale de către regimul "liberal" al lui Ceauşescu.

Dar şi nouă ne-au rămas nişte nedumeriri.Mai întâi,publicarea în foile româneşti din Statele Unite şi Canada a unor adevărate panegirice,în timp ce răposatul nu era încă... răposat: ni s'a părut oribil! Pe urmă: printre alte dorinţe ale lui Posteucă,pe care soarta s'a însărcinat să i le îndeplinească,ca niciunui alt refugiat,total,- a fost una,cu limbă de moarte chiar: acest român intransigent,îngropat în costum naţional,a ţinut morţiş să moară american.Cine-şi ia altă cetăţenie,o face sau din interes,sau din prea mare drag de noua-i patrie.De interes,la un muribund nu mai poate fi vorba.Drag de America? Desigur,dar el n'avea cum depăşi,la un stegar al românismului,iubirea faţă de ţara sa,care,în plus,se mai află şi într'o nimicitoare încercare.Atunci? Mister!

* Consecvent noii sale tactici,de a se bate cu morţii(căci celor vii nu-i dă mâna să le "răspundă"),Horia Sima a scos acum,după curajosul atac contra defunctului Gârneaţă,o cărţulie în care răspunde,după 22 de ani,cărţii defunctului Palaghiţă.De acest răspuns se ocupă,în alte pagini,un oştean al "armatei naţionale" dela Viena.Noi ne limităm la câteva constatări:

1/ Că prea cinstitul autor,publicând scrisoarea acuzatoare a lui Grigore Manoilescu,"neglijează",contra oricărei corectitudini,răspunsul dat acestuia de însuşi părintele Palaghiţă,care într'o broşură "Tragedia Gărzii de Fier",desumflă una câte una afirmaţiile din "pamflet".Neputând reproduce toate cele 16 pagini care pun lucrurile la punct,ne mărginim la semnalarea scrisorii de protest a colonelului Cioarbă către Manoilescu,în care arată,subliniat,că "n'a avut şi nu are nicio afacere bănească cu pr.Palaghiţă"; a socotelii amănunţite a veniturilor cu care şi-a tipărit cartea; cum şi a mirării părintelui că-i acuzat de simişti a fi în slujba comuniştilor,când tocmai omul lor,Pătraşcu,lucra în ţară cu Teohari şi Ana Pauker în numele Mişcării Legionare!

2/ Că unul ca Vasile Basarabescu,care numai cinste face luptei naţionale în America,pentru Sima e doar agent al lui Eugen Cristescu,haimana,secătură,derbedeu;

3/ Că din însăşi broşura lui Sima rezultă,dacă mai era nevoie,groaznica lui răspundere în asasinarea Căpitanului,de care cată disperat să se debaraseze.Scrie, în adevăr,dr.Andrei,că Pop Ion,unul din atentatorii la viaţa lui Ştefănescu-Goangă(fapt care a declanşat uciderea lui Corneliu Codreanu,a Nicadorilor şi Decemvirilor),i-a mărturisit că pe Goangă "era hotărît să-l pedepsească cu mult înainte şi că acţiunea lui a coincis,numai,cu dorinţa de pedepsire hotărîtă de superiorii săi şi că această dorinţă proprie nu a fost nici influenţată şi nici determinată de acest ordin".Clar,nu? Dacă Sima a trimis în urmă pe d-rul Vucu cu alt ordin la Cluj,ca Goangă să nu mai fie executat,n'a făcut-o decât pentru a-şi creia un alibi; aşa se şi explică de ce un ordin de o atât de uriaşă importanţă a sosit la destinaţie abia la două zile după atentat!

* "L'Aurore" din 16 August anunţă apariţia unei senzaţionale cărţi a lui Simon Wiesenthal,faimosul vânător evreu de nazişti,care a predat Israelului şi pe Eichmann.In această carte,intitulată "La Mission secrète de Christophe Colomb", autorul susţine că descoperitorul Americii ştia prea bine că nu merge spre India, ci voia doar să găsească ţara de refugiu a celor zece triburi pierdute ale lui Israel."Pentru mine -scrie el- e fructul a 20 de ani de cercetări... In timp ce urmăream pe foştii SS,profitam de şederea în diferitele ţări pentru a găsi documente vechi uneori de 5 secole.Şi aşa m'am putut convinge că Cristofor Columb era,fără pic de îndoială,de descendenţă ebraică".Originar din Genua,el aparţinea acelei ramuri iudaice originară din Köln şi emigrată în Lombardia sub numele de Colon,nume cu care de altfel îl cunosc şi Spaniolii.Călătoria lui fusese finanţată nu de regina Izabela,ci de nişte înalţi demnitari ai Curţii ei,evrei convertiţi,cari,temându-se de o expulzare,şi cunoscând antisemitismul ţărilor din Est,cătau un pământ în Apus,unde sperau să întâlnească pe descendenţii celor scăpaţi din robia babilonică.Că acesta e adevărul -zice Wiesenthal- o arată şi un "detaliu extraordinar.In principiu,orice navigator creştin avea imperioasa obligaţie de a asigura convertirea tuturor păgânilor întâlniţi în cale.Or,Columb nu numai că n'a luat cu sine niciun preot,ci,dimpotrivă,duce mai mulţi oameni cari vorbeau ebraica.Gândesc chiar că,în grupul său,se aflau şi rabini clandestini.Şi cum au vorbit cu Indienii? In limba lui David".

Cartea aceasta,oricât de fantastică,are cel puţin un mare merit: americanii sunt avizaţi! Cunoscând precedentul cu ţara Israelului,pe care au pretins-o pe drepturi de acum două milenii,ce-i împiedică să ceară azi şi posesia Americii,- unde deja sunt stăpâni pe principalele noduri de comandă?...

* "Cititorul - adevăratul erou al cărţilor noastre",admite cu toată onestitatea "România liberă",gândindu-se,de sigur,la ce-i e dat bietului sclav din România să citească...

* Reprezentanţii muncitorimii.- O povestesc refugiaţii ultimi din ţară.La întrebarea de ce lipsesc alimentele de bază,şi carnea nu se vede pe masa românului cu lunile,răspunsul e că articolele alimentare se află,dar le consumă clasa muncitoare,prin reprezentanţii ei.E ştiut,de altfel,că marii granguri dela Bucureşti dispun de magazine speciale,rezervate numai lor,unde bietul român nu poate pătrunde cu niciun chip.Mai rău ca pe timpul lui Carol Lupescu,când existau o sumedenie de"furnizori ai curţii regale",dar"furnizau",slavă Domnului,şi altă lume...

Dragoş Măgureanu

CALENDAR NAȚIONAL

1 Ian.1855: Inaugurarea, sub Știrbei Vodă, a Teatrului Național din București.

3 Ian.1853: Apare la Sibiu, din inițiativa lui Șaguna, "Telegraful Român".

7 Ian.1403: Alexandru cel Bun dăruiește Mitropoliei Moldovei satele "Avereștii care's la Suceava și alt sat Hreațca, care-i aproape de târgul Sucevei, cu toate hotarele lor vechi și de demult".

8/20 Ian.1873: Se naște, la Șimleul Silvaniei (Sălaj), Iuliu Maniu.

10 Ian.1493: Se naște, la Sibiu, Nicolae Olahul, fiul lui Ștefan, coborîtor din Drăculeștii munteni; maică-sa, Marina, era soră cu Iancu Huniade. La 1553 ajunge episcop de Strigoniu, apoi baron al imperiului german și regent al Ungariei.

14 Ian.1458: Matei Corvin e ales rege al Ungariei.

21 Ian.1893: Apare revista "Pagini literare", sub direcția soților Gorun (Constanța și Alexandru Hodoș). Colaborează Coșbuc, Anghel, Iosif, Jean Bart, etc;

21 Ian.1918: Trupele române intră în Tighina.

23 Ian.1873: Episcopia din Cernăuți devine mitropolie, având sub ascultare episcopiile de Zara și Cattaro (Dalmația).

24 Ian.1893: Iese "Moftul român" al lui Caragiale, "revistă spiritistă națională, organ bi-ebdomadar pentru răspândirea științelor oculte în Dacia traiană". Colaborează Teleor, Bacalbașa, caricaturistul Jiquide. Încetează în 1902.

27 Ian.98: Traian, împărat al Romei.

27 Ian.1480: Ștefan Vodă pune o inscripție pe mormântul dela Rădăuți al strămoșului său Bogdan, fondatorul Moldovei, mort în 1365.

30 Ian.1795: Resfințirea bisericii "Inălțarea Domnului" din Grebenaț, în Banatul înstreinat. Se păstrează inscripția, scrisă în românește cu litere cirilice, pe o tablă de lemn: "Intru mărirea celui în trei ipostasuri și de o ființă dumnezeească, s'au sfințit biserica și prestolul acesta, după răzmerița turcească ce au fost în anul 1788, în cinstea Inălțării lui Hristos, cu lucrarea de sfințenie a pravoslavnicului Episcop al Caransebeșului, Vârșețului, Lugojului și al Orșavei-Mehadiei, Iosif Iovanovici Șacabent. Pe vremea stăpânirii Impăratului Râmului și Craiului celui hunguresc Domnului Francíscu al II în satul milităresc Grebenaț în luna lui Ianuarie 30, anul 1795".

3 Februarie 1953: Se stinge, în celula 36 din închisoarea dela Sighet, Iuliu Maniu. Este aruncat într'o groapă dintr'un cimitir evreesc, părăsit, din localitate, iar pământul arat și nivelat ca să dispară orice urmă.

5 Febr.1939: Moare matematicianul Gh. Țițeica.

5 Febr.1963: Moare, în închisoarea din Râmnicu Sărat, Ion Mihalache.

9 Febr.1433: Alexandru Aldea al Munteniei hotărăște un dar de 3000 de aspri pe an mănăstirilor Zografu și Xeropotam din Sf. Munte, pentru pomenirea sa și a părintelui său Mircea.

12 Febr.1353: Papa numește pe dominicanul Bernard episcop de Milcov, unde mai înainte avuseseră un centru religios, distrus apoi de tătari, Cumanii.

15 Febr.1878: "Basarabia a fost a noastră din veacul al patrusprezecilea, ba poartă chiar numele celei mai vechi dinastii românești, a dinastiei Basarabilor, care luase partea de loc dela Tătari într'o vreme în care nu prea era vorba de împărăția rusească" (Eminescu, în "Timpul").

16 Febr.1883: Eminescu demisionează dela "Timpul", pe motiv că s'a admis colaborarea la ziar a unui N. Basarabescu, fără ca el să fi fost întrebat măcar: "Permiteți-mi a vă declara -scrie el președintelui partidului conservator- că mie unuia nu mi-e încă cu totul indiferent cu cine împărtășesc onoarea de a colabora la una și aceeași publicațiune". Lecție de demnitate pentru unii refugiați...

16 Febr.1903: Traian Vuia prezintă Academiei de Științe din Paris un "Proect de aeroplan auto-mobil".

16 Febr.1933: Corneliu Codreanu, la Cameră: "Mie, cași tuturor oamenilor de bun simț din această țară, nu ne este frică de comunism sau de bolșevism. Nouă ne este frică de altceva: de faptul că oamenii dela acele ateliere -e vorba de "Grivița"- nu au ce mâncà, le este foame... Mie, în al doilea rând, mi-e frică și de altceva: de setea de dreptate. Atunci Dvs veți trebui să satisfaceți acestea două: foamea, și setea de dreptate, și va fi ordine deplină în această țară".

26 Febr.1838: Se naște, la Cristinești (Hotin), Bogdan Petriceicu Hasdeu.

28 Febr.1633: Cu caftan și steag de domnie, Matei Basarab pornește din Constantinopol spre țară.

28 Febr.1863: Se naște doctorul Gh. Marinescu. + 1938.

4 Martie 1923: Se înfiinţează, la Iaşi, "Liga Apărării Naţionale Creştine".

4 Martie 1962: Se înfiinţează la Vârşeţ, în Banatul înstreinat, "Societatea de Limba Română", sub preşedinţia profesorului Radu Flora.

10/11 Martie 1803: Moare Iacob Stamati, mitropolitul Moldovei.

15 Martie 1803: Veniamin Costache, mitropolit al Moldovei. Avea 35 de ani.

16 Martie 1888: Se naşte la Căinar, pe Botna (Tighina), Alexandru Mateevici.

18 Martie 1906: Aparatul conceput de Traian Vuia se ridică la peste 60 de centimetri, sburând pe o distanţă de 12 metri: e primul sbor mecanic din lume.

20 Martie 1883: Se naşte Policarp Moruşca, primul episcop al Românilor din America.

20 Martie 1923: Moare Dimitrie Onciul.

21 Martie 1683: Duca Vodă şi câţiva boieri, printre cari Miron Costin, prinşi de Petriceicu Vodă la Domneşti, unde se aflau după despresurarea Vienei, sunt prezentaţi de hatmanul Potoski regelui Sobieski.

21 Martie 1893: Moare George Bariţiu.

26 Martie/8 Aprilie 1913: Moare la Lipsca, de tuberculoză, Panait Cerna.

30 Martie 1392: In diploma lui Roman Voievod, dată în Suceava, prin care se arată a fi Domn "până la Mare", apare pentru prima oară numele de Bucovina.

17 Dec. 1892: Se naşte, în Bucovina, luptătorul naţionalist Vasile Iasinschi.

CÂNTEC DE ŢARĂ de Vasile Posteucă

Tu Ţară, dragoste din urmă
Şi bucuria inimii dintâi,
Simt moartea ca o fiară cum m'adurmă,
Să-mi puie nefiinţei căpătâi.
Primeşte-mă'n eterna ta lumină
Şi'nalţă-mă prin vreme ca pe-un steag...
Suflarea mea din urmă ţi se'nchină
Şi-ţi îngenunche umilită'n prag;
Când eu de mult voi fi un pumn de tină,
Tu-mi vei rămâne visul cel mai drag...

Te-am cunoscut din leagănul cu "nani",
Din plânsul mamii'n nopţile târzii:
Şi-atunci mă prigoneau prin somn duşmanii
Şi-un crivăţ mă bătea cu vijelii,
Creşteam pe culmi de jertfă şi de lupte,
In suflet numai rană lângă rană;
Vedeam cum zboară corbii să se'nfrupte
Din trupul tău, din sfânta ta icoană.

Apoi m'am aburcat din creastă'n creastă,
Fecior voinic, cu chiot pân'la cer,
Dar veneticii mi-au jurat năpastă
Şi glesnele mi le-au turnat în fier.

De-atuncea Neamu'nlăcrimat ne-adastă,
Şi alţi călăi l-au aruncat pe rug;
Isusul cel de veci străpuns în coastă,
L-au pus cu vitele să tragă'n plug...

Cu steagul rupt de gloanţe şi prigoane
Umblăm prin veacul nemilos, pribegi;
Doar pentru Tine mai suntem întregi,
Tu, Ţară de Bucegi şi Bărăgane...
Am vrea ca să ne frângă iar pe roată,
Să se'mplinească, falnic, veacul tău,
Că prea ni-i inima de gropi săpată,
Şi prea ne ~~plâng~~ curg plânsorile pârâu...
Tu, Patrie cu frunte de Ceahlău,
Icoana mea deapururi adorată,
Aruncă-ţi lanţul de pe mâni odată
Şi, fulgerând pe marele călău,
Isbeşte-l crud cu trupurile noastre
Pân'toată zarea se va face sânge...
Deslănţuie-ţi mânia, nu mai plânge -
Că vine-un ceas înfricoşat, al tău,
In care noi, jertfiţii, fără glas,
Ţi-om înălţa, spre cer, iconostas...

&& Se bănuia de mult că unul din cei doi cardinali "in pectore", creiaţi de Paul VI în 1969, era episcopul român Iuliu Hossu. Papa a confirmat recent că voise să-l onoreze "ca simbolul şi exemplul luminos de credincioşie al atâtor episcopi, preoţi, călugări, călugăriţe şi credincioşi ai Bisericii române de rit bizantin"; Hossu însă refuzase această numire, "invocând motive de o aşa de mare demnitate, arătând o uitare de sine atât de edificantă şi un atât de mişcător spirit de sluvire a Bisericii sale, încât Ne-am simţit obligaţi să-i respectăm dorinţa, cel puţin neanunţând în acel moment înălţarea sa la cardinalat".

&& Implinindu-se un secol dela naşterea lui Iuliu Maniu, comunitatea bisericească a Românilor din Roma a organizat Duminică 21 Ianuarie, la biserica română din Piazza delle Coppelle, un parastas, la care a participat şi P.S. Vasile Cristea.

&& Acelaş eveniment s'a comemorat la 7 Ianuarie la "Madeleine" (Paris), slujind preoţii Cosma, Gherman şi Goia. Cardinalul Daniélou a vorbit despre lupta lui Maniu şi tragedia românismului sub ocupaţia bezbojnicilor.

&& Implinindu-se 55 de ani dela unirea Basarabiei, păr. protopop D.Em.Popa a oficiat la Freiburg, în ziua Bunei Vestiri, după Liturghie, un Te Deum.

"O ANALIZĂ ŞI UN RĂSPUNS"... CIMITIRULUI.

Prin aceste rânduri nu vreau să deschid anumite răni cicatrizate,ori să aţâţ nişte cărbuni de sub cenuşa focului care a ars odată.Nici nu vreau să intru în vreo polemică sterilă cu dl Gh.Costea,cu care de altfel sunt în relaţii foarte corecte.In precizarea mea vreau să arunc o rază de lumină asupra unor fapte pe care le-am cunoscut personal,fie în armata naţională,fie în frământările din Buenos Aires,unde a văzut lumina zilei cartea "Garda de Fier" a preotului Ştefan Palaghiţă.Evenimente pe care mulţi dintre noi,direct interesaţi,sau simpli spectatori,le credeam uitate şi clasate.Dar iată că nu de mult,prin Octombrie anul trecut,apare la Madrid o broşură,cum însuşi autorul a numit-o,a dlui Gh.Costea, ca răspuns cărţii preotului Palaghiţă,care murise acum 21 de ani.Atât "Garda de Fier",cât şi broşura dlui Costea,sunt tendenţioase,parţiale şi subiective,căci fiecare vorbeşte în numele unei părţi,nu al totalităţii grupării.Autorii interpretează evenimentele prin prismă personală şi după convenienţă.Broşura d-lui Costea nu poate fi o punere la punct,sau o polemică; noţiunea de "răspuns" încă nu-i potrivită,căci cui îi răspunde? cuiva care îi poate replica,care se poate apăra? Răspunde unui mort,care deci nu mai poate lua atitudine.Dl Costea contestă autenticitatea celor scrise de părintele,care n'ar fi fost prezent la evenimentele descrise ci ar scrie istorie "din auzite"; dar sabia e cu două tăişuri, căci nici dânsul n'a fost martor la toate întâmplările din diferitele lagăre nemţeşti,din armata naţională şi,mai ales,la "fierberea" din Buenos Aires.Şi dl Costea şi părintele se limitează la informaţiile dintr'un grup restrâns.

Pe pr.Palaghiţă l-am cunoscut din vedere,când vizită odată,prin Octombrie 1944,armata naţională.Peste 5 ani l-am cunoscut personal şi destul de bine la Buenos Aires,fie la biserica ortodoxă,pe care a deschis-o şi susţinut-o cu propriile sale mijloace,fie la el acasă,pe moşia pe care o avea arendată,unde l-am vizitat de câteva ori. Pe dl Costea l-am cunoscut -culmea ironiei!- determinat de curiozitatea pe care mi-a inspirat-o însuşi părintele,care odată mi-a spus că "cel mai de treabă dintre simişti e Ghiţă Costea".La vreo 5 ani după moartea părintelui,dl Costea vine la Buenos Aires pentru nişte "strângeri de rânduri", în urma unor defecţiuni din diferite garnizoane cu epicentrul chiar în B.Aires. Am luat masa cu el,cu Teban şi Romulus Şoimu,pe atunci încă bine văzut de "ei" (pe care-l cunoscusem la armata naţională,iar cu fratele lui,Traian,căzut în Rusia,făcusem puşcărie în aceeaşi celulă la închisoarea militară din Timişoara în 1938/39),la restaurantul Don Camilo din strada 25 de Mayo.La masă s'au discutat numai banalităţi.După vreo 10 ani ne-am revăzut la Madrid,şi datorită unui aranjament al său am putut locui vreun an şi jumătate la căminul din Homero.De atunci ne-am mai văzut din când în când,fie pe la 13 Ianuarie la Majadahonda, fie la vreo conferinţă,ori când îmi aduce vreo carte nou apărută.Cred că e nemerit să nu trec cu vederea că susţin,modest,"Ţara şi Exilul".

In ce priveşte <u>ofiţerii din armata naţională arestaţi şi împuşcaţi</u>,părintele se apropie,numeric,de adevăr.Dl general Platon Chirnoagă,informatorul dlui Costea, e foarte departe de realitate.Unui ministru de Război nu-i incumbă,probabil,datoria de a cunoaşte de aproape situaţia unui ofiţer care conspiră contra guvernului ori Statului,într'o ţară,să zicem,de mărimea României; dar aici e vorba de efectivele unei divizii,în realitate redusă la două regimente,şi acelea incomplete ca număr.In poziţia pe care o ocupă dl general Chirnoagă,de ministru al armatei în guvernul dela Viena,avea dreptul şi obligaţia de a fi mai bine informat.Nu ştiu care a fost sfârşitul ofiţerilor ridicaţi din armata naţională(în afară de doi,proveniţi din "Tudor Vladimirescu").Ei se pot plasa în 3 categorii:

1/Ofiţeri acuzaţi de spionaj în favoarea guvernului dela Bucureşti,cari ar fi transmis informaţii prin Elveţia: a) un căpitan Deşiu cu încă alţi doi căpitani,fosti ofiţeri la un regiment de grăniceri din Bucureşti.Pe Deşiu îl cunoscusem în 1942 la centrul de instrucţie din Lipova(Banat); b) locotenentul de administraţie Bodea,şi nu Stănescu,cum susţine dl gen.Chirnoagă.Stănescu,originar din Gorj,pe cât ştiu fusese căpitan de vânători de munte; în armata naţională a fost foarte bun prieten cu Orleanu,fostul prefect legionar de Covurlui; l-am reîntâlnit în 1949,într'o duminică,la biserica ortodoxă a părintelui Palaghiţă; era îmbarcat ca marinar pe un vas american; c) un ofiţer de aviaţie Popescu,care purta în permanenţă ochelari de soare.Cum armata naţională nu avea aviaţie,iar în infanterie nu voia să intre,l-au pus ofiţer permanent de servici pe regiment la Kaufholz.A fost implicat în aceeaşi cauză cu un alt ofiţer,Constantin Marcu;

d) un căpitan Luca Popescu(provenit din magistratura militară),care ne ţinea nişte interesante conferinţe despre spionaj şi contraspionaj(Mitică Popa îl imita foarte bine),a fost acuzat de spionaj şi a dispărut dela Kaufholz.

Deci un total de 7 ofiţeri acuzaţi de spionaj.Nu ştiu dacă aveau legături între ei,sau activa fiecare pe cont propriu.

2/Prin Noembrie ne-am pomenit cu alţi doi ofiţeri din "Tudor Vladimirescu", căzuţi prizonieri în Rusia,internaţi în lagărul Riazan de pe Volga şi intraţi apoi ca voluntari în faimoasa divizie.Ajunşi în ţară după 23 August,şi duşi din nou pe front,contra Germanilor acum,la Debreţin au căzut iar prizonieri,de data asta la Nemţi,şi au intrat voluntari în armata naţională.Inainte de a ni se recunoaşte gradul avut în armata română,noi ofiţerii trebuia să facem un curs, "Lehrgang" cum îi spuneau Germanii.La corectarea tezelor acestor doi,s'au observat prea multe greşeli de ortografie,fapt de neconceput cu pregătirea unui ofiţer,care trebuia să aibă la bază bacalaureatul; cum se dădeau drept ploieşteni,Ştefan Cojocaru i-a întrebat la ce liceu au fost şi ce profesori au avut. Din ezitare în ezitare,până la urmă au recunoscut că n'au nicio pregătire,că n'au fost ofiţeri în armata română,dar că socoteau că aici,ca'n Rusia,nu li se cerea nicio pregătire specială.Fuseseră sergenţi,unul se numea Pândici,oltean cobilitar în Bucureşti,celălalt Iarca,şofer de piaţă la Ploeşti.Au fost trimişi în lagărul de prizonieri dela Kaisersteinbruck.

3/Spiridon Negulescu,sublocotenent rezervist dela un regiment din Turnu Măgurele,a fost trimis cu plotonul dela Kaufholz pentru menţinerea ordinei după un bombardament american la Budweiss.La întoarcere i s'a făcut perchiziţie şi s'au găsit nişte ceasuri şi talpă de pingele.Acuzat de furt,şi ridicat,nu ştiu unde şi cum a terminat-o.

Numărul total al celor ridicaţi din armata naţională ar fi deci de zece.Cât despre Octavian Roşu şi Emil Popa,că ar fi avut,după pr.Palaghiţă,vreun amestec în afacerea ofiţerilor,n'o cred,şi nici n'am auzit să fi avut ceva de a face cu armata naţională.Chestiunea ofiţerilor,destul de delicată,cred că ar trebui lămurită.Unele persoane din exil ştiu câte ceva.Dl general are dreptate când spune că jurisdicţia militară o aveau Germanii.Mai mare pe acì era un ofiţer,nu-i reţin gradul,pe nume Mitlehäufer; altul a fost un avocat,Martha,repatriat din Basarabia.<u>Probabil</u> să ştie ceva Gheorghe Gudi,care a fost comandantul jandarmilor din Kaufholz,şi Petre Popescu,fost ofiţer judecător la regimentul n° 1,pe frontul de pe Oder; dar ambii au fost cu noi,cu ceilalţi ofiţeri,la cursul dela Danzig,când au fost ridicaţi dela Kaufholz cei acuzaţi de spionaj.

Palaghiţă a deschis <u>biserica</u> română ortodoxă din B.Aires,unde a fost ajutat din când în când de preotul Marin Răileanu din Constanţa.Când am ajuns eu la B.Aires,în Iunie 1949,funcţionau cele două biserici,ortodoxă şi unită.Bani ca să plătească chiria camerei unde oficia serviciul religios,cât şi pentru cartea "Garda de Fier",cred c'a avut dela moşia pe care o ţinea în arendă - şi nu dela evrei,ori comunişti,cum afirmă dl Costea.La o oră cu trenul dela gara "Constitucion",în afara satului Guernica,părintele arendase ferma "La Primavera" de vreo 250 hectare,cu vreo 170 de vaci şi o casă,cam dărăpănată,dela două surori argentiniene.Dela aceleaşi arendase şi Stan Ionescu,pe care-l aminteşte dl Costea în cartea sa.Pe moşie mai erau aduse la păscut şi alte vaci,pe care stăpânii nu le putuseră vinde la abatoarele din Capitală şi,în aşteptarea unui preţ mai bun, plăteau părintelui un pesos pe lună de cap de vită,indiferent dacă vitele rămâneau o lună încheiată sau doar câteva zile.

De un proces cu Stan Ionescu n'am auzit în B.Aires,dar cred că a fost în legătură cu ferma,pe care Stan Ionescu voià s'o ia părintelui.Mena era un spaniol căsătorit cu o româncă,pe care l-am cunoscut pe la serbările româneşti.Luca a fost funcţionar la legaţia română din B.Aires şi zicea că a fost consul.N'am auzit niciodată ca preotul Palaghiţă să fi avut procese cu ei,şi ar fi bine ca dl Costea să spună de ce fel de procese e vorba; ce ştiu e că părintele cu banii scoşi de pe moşie susţinea biserica în refugiu,- şi pe moşia lui am cunoscut trei români cari n'aveau de lucru şi unde locuì: erau Aurel Popescu,cu un singur ochi(pe celălalt îl pierduse pe front în Rusia),Constantinescu,băiatul unui general din Bucureşti,şi unul Preda,fost în armata naţională,azi stabilit în Brazilia pe lângă Santos.Pe când Stan Ionescu,fost avocat al legaţiei germane din Bucureşti,a dat azil pe moşie inginerului Opran,fost grad 33 în masoneria română,şi unui student Andreescu dela Sibiu,care venise clandestin cu un vapor german.Concluzia s'o tragă fiecare.

Şi fiind vorba de biserică,voi aminti că părintele în 1949 a fost vizionar, precursor al îmbrăţişării dintre Paul VI şi patriarhul Atenagora.El i-a propus preotului unit Dan,când acesta a sosit în B.Aires(trimis al Vaticanului,la cererea lui Popa Emil şi Gr.Manoilescu,pentru uniţii de aici,în număr de vreo,cel mult să zic,zece),să oficieze împreună în biserica unită,o duminică unul o duminică altul,ca să se menţină unitatea coloniei române; "canoanele Vaticanului nu-mi permit",i-a răspuns preotul Dan.Nu ştiu dacă aceleaşi canoane au mai fost valabile la îmbrăţişarea dintre Paul VI şi Atenagora.

Că nunta inginerului Nicolau s'ar fi făcut,cum afirmă dl Costea,la biserica rusească,nu ştiu; dar ştiu că l-am văzut cântând în corul bisericii lui Palaghiţă,cum a cântat şi în biserica unită,ca şi la cea ucraineană ortodoxă,unde preotul bucovinean Ariciuc oficia pentru români,după moartea lui Palaghiţă,în limba românească.

Tot fiind vorba de biserică,cred de cuviinţă să nu trec cu vederea neadevărul susţinut de dl Costea despre consulul Virgil Constantinescu.In primul rând, nu fusese consul,ci vice-consul la Paris.Consul fusese unul Torosian,de origină armean pe semne,care s'a întors în ţară prin Iunie 1947,când Ana Pauker,ca ministru de Externe,a rechemat în ţară pe toţi diplomaţii de dinaintea invaziei. La B.Aires,Virgil Constantinescu lucra în blănuri cu alţi macedoneni.Biserica lui Palaghiţă n'a fost condusă de Constantinescu,care a prezidat doar alegerile unicului comitet parohial pe care l-a avut acea biserică.Că a fost comunist,cum dl Costea afirmă,nu ştiu; dar după această regulă de trei simplă,că toţi cei ce au servit sub comunişti până la rechemare sau destituire au fost comunişti,Constantinescu şi alţii cari au reprezentat România în streinătate în timpul scurtei guvernări legionare erau "ipso facto" legionari...

Că prinţesa Ileana n'a intrat în biserica ortodoxă a lui Palaghiţă şi s'a dus la uniţi? păi,căsătorită cu Anton de Habsburg,austriac catolic,era mai aproape de Vatican decât de Constantinopol.Dar Ion Pologa,unit,cânta apostolul în biserica lui Palaghiţă şi nu se ducea la biserica părintelui Dan,pe care-l acuza că nu prea trăia "cu frica lui Dumnezeu"... Avea dreptate Mânzatu,că bisericile, în loc să-i unească pe români,îi desbină.De altfel majoritatea covârşitoare a celor ce mergeau la biserica unită erau ortodocşi.Cred că se duceau acolo mai mult din comoditate,căci serviciul divin se oficia pe la 12(iar duminica lumea doarme mai mult),pe când la cea ortodoxă de pildă,din strada Suipacha,unde oficia pr.Ariciuc în română,serviciul începea la 9 dimineaţa.Scrisoarea celor "27 capi de familie" către Episcopia română din Detroit,în care se plâng că n'au preot pe plac,- stilul ei prea "ardelenesc"("Vă rugăm deci să binevoiţi a ne îndruma ce trebue pentru a căpăta un preot",etc.),indică singur pe ticluitor,a cărui carte de vizită de altfel e bine cunoscută.Şi aş ruga pe dl Costea să publice numele celor 27 capi de familie - căci sunt mai mult ca sigur că nici atunci când preotul Uşeriu a deschis biserica ortodoxă în strada Billinghurst,la Ţoculescu,niciunul din acei "27 capi de familie" n'a cercetat acea biserică.Şi doară preotului Uşeriu nu i se mai poate reproşa lipsa "fricii de Dumnezeu".

După toate acestea,trebuie să-i dau dreptate şi dlui Costea.E singura dată când nu dă cu reteveiul în apă: atunci când afirmă că Palaghiţă a tipărit cartea la un evreu.A făcut întâmplarea ca un evreu,strein de neamul nostru,să aibă în tipografie şi litere româneşti.Deci totul era condiţionat de litere - şi nu de origina etnică.Dacă tipografia o avea un armean,un grec,ori ţigan de pildă,sigur că Palaghiţă o tipărea la el.

Să nu creadă cineva care citeşte aceste rânduri că eu aş lua apărarea preotului Palaghiţă,ori că l-aş considera ca pe un "rupt din rai".Ceea ce m'a determinat să răspund dlui Costea e faptul că el cade în aceeaşi ispită ca Palaghiţă şi că a amânat 21 de ani răspunsul.De ce dl Costea n'a venit în Argentina până ce trăia Palaghiţă şi să-i ceară socoteală,ca între doi moldoveni? Normal şi logic să-i replici cuiva imediat şi răspicat,cu tot curajul şi nu pândit la cotitură.Ori se aştepta ca Gârneaţă ori Papanace să-şi ardă degetele scoţându-i castanele din foc! Partea vulnerabilă a cărţii lui Palaghiţă e graba de a o scrie, sursa de informaţie a fost deci deficientă.El nu şi-a verificat informaţiile.S'a grăbit să scrie,având poate presentimentul morţii apropiate.Cu un an înainte de a muri,şi când nimeni nu bănuia că moartea-i stă la pândă,mi-a spus: "Domnule Izverniceanu,pe-aici o să ne cuibărim noi!".A murit de cancer la ficat - şi în adevăr că s'a cuibărit în cimitirul Chacarita din Buenos Aires.

x.

Dl Gh.Costea,ca apartenent al unei grupări politice,trebuia şi are datoria de a cunoaşte mai bine anumiţi termeni ai vocabularului politic.Mă limitez la termenul de "disident".După părerea dlui Costea,dacă cineva nu recunoaşte ca "şef" aceeaşi persoană pe care o recunoaşte dânsul,e disident.Disident înseamnă însă cu totul altceva.Disidenţă înseamnă ruperea unei organizaţii pe chestiuni de principii şi nu de ambiţii personale.Or,în cazul Mişcării Legionare nu se poate vorbi de diferenţă de principii,ci pur şi simplu de ambiţia personală,ni nimic justificată,a câtorva.Cei ce nu mai cred în şef,nu s'au abătut dela linia sau ideia concepută de creatorul ei.N'au format altă Mişcare,ci au refuzat încrederea persoanei pe care n'o cred capabilă să ducă mai departe ideia,rămasă orfană odată cu dispariţia creatorului ei.Ce reproşez eu acestora,cari mai sunt încă în viaţă,e că au dat prea multă importanţă persoanei în care nu mai cred. Prin diferite atacuri,orale sau scrise,au menţinut un fel de agitaţie care făcea din cel atacat ori părăsit nu un presupus culpabil,ci o victimă.Cu alte cuvinte au adus apă la moara "părăsitului",contribuind în consecinţă ca moara să-i macine.Nu mă aventurez să dau cifre,dar,după părerea mea,din totalitatea legionarilor din exil,majoritatea covârşitoare nu aparţine niciunei grupări,ori vreunui şef.De altfel,unul singur se crede a fi "şef".Toţi sunt legionari,unii mai buni alţii mai puţin buni,aşa cum tăvălugul timpului a trecut peste ei în decursul acestor 30 de ani de exil,unde destinul ne-a aruncat,şi nu puţini dintre noi am fost obligaţi să trăim în medii vitrege şi să facem faţă unor circumstanţe pe care nu eram pregătiţi să le înfruntăm,dar la care până în cele din urmă ne-am adaptat.Nimeni în exil nu a dat declaraţii de renunţare la crezul lui.Cei cari nu mai credeau în idee s'au îndepărtat,au dispărut în massa pestriţă a neantului. Dar acei cari s'au depărtat de un "şef",l-au părăsit ne mai crezând în calităţile lui ca atare; nu s'au lepădat de crez,de idee,ca să devină "disidenţi",cum dl Costea afirmă.Eu cred că niciodată nu este bine ca cineva să se ataşeze de o persoană care reprezintă o idee,ci de ideea însăşi.Omul e supus prefacerilor timpului,e schimbător; ideea,permanentă.Un om sau o generaţie serveşte ideea cât e de acord cu scopul care a determinat-o; când xxxx nu mai poate,nu se mai simte capabil,renunţă singur,se elimină prin înseşi faptele lui,dar ideea îşi urmează drumul,dacă e bună; dacă-i rea dispare,se uită,se abandonează.

Multă cerneală şi hârtie s'au irosit pe seama aşa zisei "rebeliuni" din Ianuarie 1941.Că a făcut-o cutare sau cutare,că a dat ordin cutare,sau a început-o din proprie iniţiativă.Şi totuşi nu s'a lămurit nimic,e un fel de labirint al regelui Minos din Creta,unde te pierzi.Rebeliunea a fost un moment de nebunie, la care am participat toţi cei ce ne simţeam legionari.Prin lipsa noastră de maturitate ne-am tăiat craca de sub picioare.Ne costase atâta sânge ca să ajungem la o fărâmitură de guvern,să gustăm din beţia "puterii",ca pe urmă să ne coste mai mult sânge şi alte suferinţe ca să ne debarasăm de ea.

Să comparăm rebeliunea cu două contrarevoluţii de mai târziu: a generalului Carlos Ongania în Argentina şi a colonelului Papadopulos în Grecia.Ambii erau la putere,indirect,ori dispuneau de facilitatea manevrei.In calitate de comandant suprem al armatei,Ongania era de fapt preşedintele republicii,având ca paravan pe José Guido.El a dat lovitura înaintea altei fracţiuni militare,care voià să scoată pe Guido dela putere.Papadopulos a dat lovitura altei fracţiuni militare,care avea pe regele Constantin în frunte,fiind deci la putere; grupul lui Papadopulos a câştigat partida,iar regele a luat drumul exilului.Deci a câştigat partida,în ambele cazuri,cel ce avea de partea sa forţa armată.Ceea ce s'a întâmplat şi cu rebeliunea noastră.Antonescu avea de partea sa forţa armată,- iar noi legionarii,pierzând,cari au putut au luat drumul exilului,iar ceilalţi au înfundat puşcăriile,aşteptând cu mare nerăbdare "reeducarea" dela Aiud şi Gherla.

Mircea Izverniceanu

BUTUCII de Radu Gyr

Pe scocuri care vâjâie şi tună
s'au năpustit cu muget de bouri
şi-acum în vaiet lung şi trozniturі
se prăvălesc pe-un fund de văgăună.

In ceafă cu ţapine şi securi
gem despuiaţi de-o ultimă furtună...
O,cum foşneau sub viscole de lună,
pe creste,sus,pe când erau păduri.

Dar parcă tot mai fluieră mierloii,
sau curge vântu'n pieptul lor flămând
de ropotele grindinii şi ploii...

Şi cum pornesc spre joagăr,rând pe rând,
butucii,goi de coajă,par strigoii
pădurilor care-au murit cântând.

VASILE POSTEUCĂ,POET ŞI LUPTĂTOR ROMÂN

Revista "Vatra",în numărul 124 a pus la loc de cinste şi pentru vejnicie numele poetului Vasile Posteucă,decedat recent,trecându-l în calendarul nostru naţional: "10 Septembrie 1912: Se naşte,în Stăneşti(Bucovina),Vasile Posteucă, poet şi luptător".

Când citesc numele comunei Stăneşti,mi se strânge inima de durere şi tristeţe,iar ochii mi se umplu de lacrimi,deoarece numai la 7 kilometri departe se află şi comuna mea Tereblecea,care împreună cu Bucovina de Nord zace astăzi sub cizma roşie a imperialismului rusesc.Intre comuna Stăneşti şi Tereblecea se găseşte pădurea Tereblecei,care este o continuare a Codrului Cozmin.In această pădure şi pe un vârf de deal arcaşii lui Ştefan cel Mare au rădicat o cetate de apărare contra puhoaielor năvălitoare barbare ce invadau din Nord şi Răsărit,prădând-o,Ţara de Sus,după care fapt se retrăgeau la bârlogul lor de dincolo de Nistru.După ce Bucovina a devenit liberă,1918,această cetate a fost mereu vizitată de tineretul studenţesc român.Astăzi,când acest pământ românesc este din nou invadat de hoardele duşmane,poetul Vasile Posteucă a plâns mereu după acest pământ sfânt,cu mănăstiri şi păduri mari de brad şi fag. Ca nimeni altul,el a întruchipat durerea Bucovinei subjugate şi oprimate.Versurile lui au tăiat în stânca rece a vejniciei,imprimând lacrimile unui popor încătuşat şi plânsul Bucovinei ce geme astăzi sub călcâiul moscovit.

După cum mi-a scris şi D-na Zamfira Posteucă: "Dragă Domnule Nimigeanu,frumoase meleaguri am lăsat noi acolo! Aicea în America,departe de Bucovina,şi când Vasile îmi cântă din fluer,gândurile mele se întorc pe drumurile îndepărtate ale copilăriei,pe şoseaua judeţeană Stăneşti-Tereblecea,unde ciripeau mii de păsări şi se desmierdau căprioarele sălbatice".Astăzi acest pământ românesc ca şi în timpul lui Ştefan cel Mare este invadat de hoardele duşmane,cu deosebirea că în acel timp ele erau aruncate peste hotare,astăzi pradă necontenit şi sugrumă conştiinţa naţională şi creştină.

In comuna Tereblecea,înainte de 1945 se găseau trei biserici,duşmanii lui Cristos au dărâmat pe una,iar cărămizile le-au vândut; la a doua biserică i-au luat crucile de pe turnuri,transformând-o într'un magazin de colhoz! A treia a râma nedărâmată,însă funcţia ei de focar românesc şi creştin a fost stinsă,credincioşii nu au dreptul de a trage clopotele,iar parohiile sunt lăsate fără păstor sufletesc.In Tereblecea e un preot,fost cantor bisericesc,el are 6 copii şi deci obligat să lucreze la colhoz,n'are cum să-şi mai îndeplinească obligaţiile lui spirituale şi creştine faţă de credincioşi.Autorităţile ruseşti i-au luat vaca pentrucă nu şi-a îndeplinit norma de muncă la colhoz,iar în momentul de faţă trăeşte din munca credincioşilor.

Asta nu este un caz izolat,dimpotrivă se duce o campanie de distrugere a elementului românesc,deportând sute de mii de români în Siberia,după cum am arătat eu în cartea mea "Insemnările unui ţăran deportat din Bucovina",fiind supuşi la munci grele şi un regim inuman,cu scopul de a distruge pentru totdeauna elementul românesc din Bucovina.In 1970 s'a întors din Siberia o româncă care a fost deportată în 1940 împreună cu soţul ei şi cu sute de mii de oameni.După spusele ei,soţul ei a murit în Siberia.Ea s'a recăsătorit în Siberia cu un neamţ, după un timp a murit şi neamţul,însă cu neamţul a avut un băiat,băiatul avea acum 12 ani.In 1970 s'a întors cu băiatul în Tereblecea,însă nu a fost primită de comuniştii ruşi,deoarece înainte de deportare fuseseră gospodari buni.Neavând încotro,şi-a botezat băiatul şi s'a întors din nou în Siberia.Ajunşi acolo,au fost interogaţi de miliţie,unde s'au scăpat şi băiatul a spus că el a fost botezat.Pentru acest fapt ea a fost condamnată la 2 ani de zile închisoare.Numele acestei femei este Norţa Nimigeanu.

Este fără îndoială că încetul cu încetul ruşii vor distruge complect religia din Bucovina,aşa cum au făcut în Rusia,mai întâi au distrus bisericile,pe care le-au prefăcut în grajduri de vite,săli de cinema,şcoli pentru securitate.Poetul Vasile Posteucă,conştient de valul nenorocirilor ce s'au abătut asupra Bucovinei şi Basarabiei,a plâns aceste dureri în poeziile lui,rugându-se lui Dumnezeu să scape Bucovina şi Basarabia de sub jugul comunist.

Dumnezeu să-l ierte - şi să-i aşeze sufletul în rândurile marilor luptători pentru dreptate! Noi,românii din exil,am pierdut un mare om şi bun român.Scriind aceste rânduri nu mi s'au uscat ochii de lacrimi vărsate după pierderea acestui iubit luptător.

Dumitru Nimigeanu

&& Reprezentanţi ai ţărilor robite -pentru români: Filiti,Korne,Damian-au trimis tuturor delegaţilor la conferinţa din Helsinki următorul text:

Stimate Domn,Conferinţa privind Securitatea Europeană are o importanţă capitală pentru întreaga Europă.Iniţiativa sovietică tinzând către reunirea acestei conferinţe,a fost de totdeauna legată de ideia constituirii unor mecanisme internaţionale care să legitimeze intervenţiile permanente ale URSSului în toate problemele continentului.La această conferinţă,popoarele cărora aparţinem nu se pot face auzite.Cei ce vorbesc în numele lor sunt acei cari,prin mijliace nelegitime şi arbitrare,le impun condiţii de viaţă neomeneşti.A consacra situaţia actuală,a cauţiona aceste regimuri,nu le poate face viabile,atâta timp cât sute de milioane de fiinţe sunt lipsite de drepturile lor de oameni şi de cetăţeni. Lupta lor pentru libertate nu cunoaşte răgaz(Bucureşti,1945,Berlin 1953,Poznan şi Budapesta 1956,Kula 1957,Novotcherkassk 1962,Belgrad Iunie 1968,Praga August 1968,Gdansk 1970,Kaunas 1972...).

Conferinţa nu poate să nesocotească acest lucru.Repetarea acordurilor dela Yalta ar sili popoarele noastre să-şi caute salvarea în violenţa disperării.Cu riscul de a lăsa să treacă ultima şansă a unei evoluţii paşnice,Conferinţa trebue să impună respectarea principiilor Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului,în speţă:

- libertatea de mişcare şi exprimare pentru fiecare persoană; desfiinţarea lagărelor şi oprirea arestărilor sau tratamentelor psihiatrice faţă de opozanţi;
- legalitatea trebue să pună capăt arbitrariului în toată Europa;
- reciprocitatea în raporturile dintre State pentru ca,în afară de mărfuri, persoanele şi ideile să poată circula fără obstacol,în ambele sensuri,dela un capăt al continentului la celălalt;
- autodeterminarea care să permită fiecărui popor să-şi determine hotarele şi instituţiile;
- neamestecul forţelor străine în afacerile interne ale unei ţări.

Pacea va fi trainică numai când pe aceste principii se va constitui o Europă a popoarelor libere.In calitate de europeni suntem cu toţii solidari.Aceasta e raţiunea Conferinţei,şi acestei scrisori.Cu ocazia negocierilor la care veţi participa,vă rugăm să apăraţi nu numai interesele ţării voastre,ci şi pe ale popoarelor reduse la tăcere.Este în joc soarta comună.-

&& Constituţia sovietică -caşi a lui Ceauşescu de altfel- e plină de cele mai mari libertăţi."Catacombes",însă,ne arată unul din nenumăratele cazuri în care omul,pentru simplul fapt de a fi voit să rămână credincios convingerilor sale creştine,şi-a petrecut mai toată viaţa în închisori.Iată cum s'au scurs 33 de ani din viaţa unui episcop rus: 33 de luni,în serviciul diecezei; 33 de luni, liber,dar fără drept de a sluji; 76 de luni,în exil; 254 luni,la muncă silnică!

&& Afirmă mitropolitul Nicolae Mladin al Ardealului,în "Tribuna"minciunii (1 Februarie),că "avem mândria de a fi liberi şi ca Ţară şi ca Biserică": ar fi să credem că aşa de liberă e ţara,cât e şi biserica... Dar Înalt Prea Sfinţia Sa vorbeşte serios: cum s'ar putea cobori un înalt ierarh al Bisericii la o aşa de josnică minciună?...

&& In "România liberă" vedem o poză a lui Ceauşescu în Pakistan,ţinându-şi mâinile protector pe umerii a doi copii.Unul dintre ei e foarte rezervat: să fi auzit el de miile de copii din România,rămaşi orfani pe urma "protectorului"?...

&& O foaie din America publică scrisoarea unui cititor din Elveţia,care se arată entuziasmat de zilele petrecute,în toamnă,la Freiburg.Motivul entuziasmului nu-i cu limpezime arătat: căci ocazionalul corespondent,după ce se desfăta la luminoasele manifestări ale d-lui Mihăilescu,mergea să-şi continuie buna dispoziţie la restaurantul Resereului,deschis în aceleaşi zile cu lăutari,mititei, ţuică şi alte entuziasmante chestii; şi atunci,ce l-o fi însufleţit în aşa grad, de nu şi-a mai putut stăpâni plaivasul? Cultura conului Virgil? Bucătarii lui Ceauşescu? Sau,incapabil cumva să... discearnă,le-a băgat în acelaşi sac...

&& "Scânteia" ne asigură că "România acordă întregul sprijin luptei popoarelor aflate încă sub jugul colonial": să fie asta un discret îndemn la răsmeriţă în ţară?...

&& In lista bisericilor distruse în Rusia,almanahul publicaţiei"Catacombes" arată câteva şi în Basarabia: 5 în regiunea Lipcani şi una la Ismail.

DIN ZIARE,CĂRŢI,REVISTE

* François de Romainville,"EXIL ET LIBERTE",Scrisoare către cititori:
După al doilea război mondial,zeci de conflicte armate au izbucnit.Nu numai că n'a încetat războiul,dar o nouă conflagraţie mondială ne ameninţă.Cine sunt instigatorii? Peste tot şi mereu potentaţii Moscovei şi Pekingului.Faza iniţială e lupta pe planul psihologic.Imperialismul roşu începe prin aţâţarea urilor,provocarea de turburări,aprinderea războaielor civile care să-i permită a interveni milităreşte ajutând pretinsele mişcări de "liberare".Simultan subversiunea tinde să rupă rezistenţa ţărilor libere acreditând ideea unui comunism "cu chip uman", unei "coexistenţe paşnice",când Rusia dispune de cel mai formidabil armament din lume.Această acţiune de desagregare a dat,din păcate,neliniştitoare rezultate.Niciodată ora n'a fost aşa de gravă!

Or,cincizeci de ani de experienţă au demonstrat că regimurile comuniste nu reuşesc să se impună populaţiilor pe care le oprimă: acestea le suferă ca o groaznică înăbuşire.Prin centralismul lor dictatorial,prin tirania lor,ele provoacă sub-producţia,corupţia,matrapazlâcul,dar şi,dar mai ales,sclavia.In Rusia însăşi, cu toată persecuţia,cu toată teroarea,cele mai înalte conştiinţe se ridică împotriva "spălării de creier" şi a sistemului concentraţionar.Numeroşii martiri ai rezistenţei dincolo de blestemata cortină -totodată pe plan politic şi religios- atestă cu tărie că toate speranţele rămân permise.Falimentul economic al regimurilor comuniste le obligă să cerşească mereu mai mult grâu şi credite la ţările libere.Fără complezenţa -sau iluziile- acestor ţări,totalitarismul modern ar fi fost de mult măturat de pe suprafaţa globului.

* Nixon,discurs la 1 Februarie("Borghese",18 Febr.73): Cât despre amnistie, mi-am arătat deja punctul de vedere.El rămâne exact acelaş.Războiul s'a sfârşit. Mulţi americani au plătit un preţ scump pentru serviciul adus Ţării,unii cu viaţa,alţii ca prizonieri de război chiar 6-7 ani.Aceşti două milioane şi jumătate, pe lângă că au pierdut,natural,doi sau trei ani într'o ţară depărtată,au băgat de seamă că acel război nu sta la inima multora din ce se zic că aparţin înaltei societăţi,claselor mijlocii şi cercurilor intelectuale.Şi că nu plăcea nici multora din membrii Parlamentului şi mai ales ai Senatului.Dar din fericire războiul a avut şi sprijinul unei majorităţi de americani,cu toate că ceilalţi repetau zi de zi că era vorba de un război imoral,că americanii n'ar fi trebuit să-l facă şi că ar fi fost foarte moral să dezerteze.

Observăm desigur o tendinţă de a propune o amnistie pentru acele puţine sute de fugiţi în Canada,în Suedia sau în alte părţi,cari au preferat să dezerteze pentru a arăta că moralmente sunt superiori celorlalţi.Or,amnistie înseamnă iertare.Nu ne simţim în stare să-i iertăm.Cei ce-au servit,au plătit preţul lor.Cei ce-au dezertat,trebue să-l plătească pe al lor,şi preţul nu e o excursie de plăcere cu Corpul Păcii,sau ceva asemănător,cum ni s'a sugerat.Preţul e pedeapsa oricărui criminal care violează legile Statelor Unite.Dacă vor să se întoarcă în patrie,trebue să-şi ispăşească pedeapsa.Dacă nu vor să se întoarcă,foarte bine,le urăm să rămână în oricare ţară care îi doreşte...

* Dr.Traian Isbăşescu,în "Arhiva",München,Sept.-Oct.1972.- Intre Nixon şi Brejnev s'a semnat următoarea înţelegere:
- Statelor Unite li se recunoaşte dreptul de a-şi divulga experienţele de pe lună; ruşii se obligă să nu divulge mai departe aceste experienţe;
- Nixon se obligă ca în 6 luni să-şi retragă soldaţii din Vietnam; ruşii se obligă să nu împiedice această retragere;
- Statelor Unite li se recunoaşte dreptul de a-şi distruge superioritatea în armele atomice; ruşii se obligă să ajungă ei la această superioritate;
- Ruşii se obligă să cumpere dela americani tot ce le trebuie; americanii se obligă să cumpere dela ruşi tot ce acestora nu le trebuie;
- Americanii se obligă să acorde ruşilor credite; ruşii se obligă să accepte aceste credite;
- Americanii se obligă să respecte interesele ruseşti în aier,pe pământ şi pe apă; ruşii se obligă să ia notă de interesele americane în aier,pe pământ,pe apă.

* Ieremie Valahul,"Reportaj pe viu",în "Porunca vremii",N.York,Febr.73.
- Dumneavoastră ce ne puteţi spune?
- Eu,ce să zic... Aş vrea şi eu,dacă s'ar putea,să se repare duşurile,că mereu mă duc acasă murdar şi n'am baie.Mă spăl în copaie,zău aşa!

Tovarăşii din jur râd pe'nfundate,îşi dau coate şi aprobă totul.

- Inţeleg,cred că se va rezolva şi această problemă.Dar referitor la "Măreţul Eveniment"?...

- Nu se rezolvă! N'am eu grija asta! Am ajuns de râsul lumii.Cum mă ridic în şedinţă,cum îmi zic tovarăşii din prezidiu: "Mai stai jos cu duşul tău! De-asta ne arde nouă acuma?"

- Şi dumneata ce faci?

- Ce să fac,stau jos.Nu v'am spus c'am ajuns de râs?

- Bine,bine... In sfârşit,altcineva.De exemplu,dumneata!

- Eu?! se miră un tânăr cu mustaţă.

- Da-da! Vino mai aproape.Dumneata ce ai de zis despre"Măreţul Eveniment"?

- Aş avea şi eu ceva de zis,dar nu ştiu dacă...

- Spune,spune tot ce gândeşti! Hai,fii sincer! îl încurajă reporterul dela radio,băgându-i un microfon voluminos sub nas şi tot învârtind la nişte butoane.

- Eu aş zice cu cantina asta.E păcat de Dumnezeu să mâncăm în fiecare zi răcituri.Zicea fostul director că o să facă un fel de restaurant muncitoresc; dar a plecat - şi cantină s'a făcut! Unii mai mănâncă ceva gătit de acasă,dar eu n'am familie şi...

- Suntem convinşi că se va construi o cantină! afirmă nervos reporterul; dar spuneţi-mi,nu citiţi presa?

- Ne-o citeşte un sfert de ceas din masa de prânz - zise alt muncitor.

- Şi ce puteţi spune despre realizări,despre depăşiri de plan?

- Auzim şi noi că se depăşeşte...

- Dumneavoastră nu depăşiţi planul? N'aveţi sarcini de plan? Acum,în cinstea "Măreţului Eveniment"?...

- Avem! Se poate fără sarcini? Dar una e hârtia cu sarcini - şi alta e maşina, care trebuie mereu oprită şi reparată.

- Deci,nu prea staţi bine cu planul,după câte se pare...

- Planul ca planul,dar ne opreşte din salariu! Eu,de pildă,am luat numai 628 lei pe luna trecută.Ăştia sunt bani să trăiască o familie cu cinci suflete?...

- In sfârşit,mai sunt unele carenţe,dar eu cred că vom lupta cu toţii să le lichidăm! zise reporterul agitat,tot cătând pe cineva nimerit pentru emisiunea lui şi,zărind pe unul roşu în obraz şi bucălat,înaintă printre oameni spre el:

- Dumneavoastră,cum vă numiţi?

- Ilie Gheorghe!

- Muncitor?

- Muncitor! ce altceva?

- Poate vreţi să ne spuneţi ceva...

- Da,cum să nu? Eu am venit săptămâna trecută din concediu.Nu-l luasem de patru ani,că mereu plecau oamenii din secţie şi n'avea cine să muncească...

- Aţi petrecut bine? Aţi avut condiţii?

- Da! Eu l-aş fi vrut în Iulie,la mare,dar mi l-au dat în Noembrie.Nu-i nimic, şi asta e bine,că s'a brodit să aibă cumnatu-meu nevoie de un meşter la el la cooperativă şi am mai câştigat un ban.De,ca omul,ştiţi Dumneavoastră...

- Şi acum,ce gânduri vă animă?

- Ce gânduri să am? Să-mi treacă întâi piciorul! şi-şi ciocăni cu bastonul gipsul dela picior.

- Dar ce s'a'ntâmplat? se alarmă reporterul; accident de muncă?

- Nu,nici vorbă! Era cât p'aci să mă facă harcea-parcea o maşină din spate. Am căzut din autobuzul uzinei,că stau oamenii ciorchine.Nu-i chip să ajungi înăuntru.Dar am avut noroc! Nu mi-am rupt decât un picior - şi am mai stat şi patru zile acasă,în concediu medical.Mi-a priit şi mie oleacă odihna.Alţii...

- Am înţeles,am înţeles! Altcineva,vă rog... Cine e la curent cu "Evenimentul" care se apropie? Sau n'aţi fost informaţi?

- Ba am fost -zise cu năduf un muncitor scund;-ne-a pus să cumpărăm fiecare nişte broşuri.

- Şi ce scrie în ele?

- D'apăi,cine ştie?...

- Nu le-aţi citit?

- Ce să le citeşti?! Eu,cum ajung acasă,cum cad mort în pat.Ehe,zece-douăsprezece ore de muncă pe zi,nu-i jucărie! I le-am dat lui fiu-meu,dar şi el are unele d'alea,de pe la şcoală.Cică,dacă nu dă banii pe ele,nu îl mai primeşte la "dirigenţie",şi ia absenţă nemotivată...

Muncitorii,adunaţi grămadă în jurul reporterului,râd şi-l trag de mânecă pe îndrăsneţ,dar acesta,ţanţoş,vrea să spună tot.Insă reporterul nu-l mai ascultă.

- Tovarăşul dela Radio? se vârî prin mulţime un bărbat.
- Da! Ne puteţi spune ceva...
- In legătură cu "Măreţul Eveniment"? O,desigur! Uzina noastră,ca un tot unitar,şi-a propus să realizeze o producţie globală,de peste 20%,şi economii în valoare de peste 16.000.000 lei,iar "cincinalul" de patru ani şi jumătate îl vom înfăptui în patru ani şi trei luni.Inscriindu-ne în elanul general,cu entuziasmul care vibrează în inimile noastre,ale oamenilor muncii,şi animaţi de înţeleptele directive ale conducerii superioare,noi întâmpinăm "Glorioasa Aniversare" a Republicii cu alte noi succese de prestigiu! Astfel...
- Spuneţi,vă rog,ascultătorilor noştri,cum vă numiţi?
- Ghebu Costică.
- Lucraţi în uzină?
- Da!
- Ce anume?
- Sunt secretarul Organizaţiei de Bază de partid.
- Aşadar,stimaţi ascultători,un om al uzinei ne relatează,cu legitimă mândrie,despre frumoasele gânduri şi simţăminte,care animă muncitorii din această mare unitate socialistă.Continuaţi,vă rog!- Şi tovarăşul Ghibu Costică continuă, scoţându-şi şi o agendă din buzunar.Muncitorii îl ascultau cu gura căscată,într'o linişte de s'ar fi putut auzi şi vibrarea entuziasmului din inimi; dar nu se auzea decât vocea secretarului de partid...

<u>CE-A MAI RĂMAS</u> de Tudor Arghezi

Muşiţa,musca,viermele limbut
L-au murdărit cu cât sânge-au băut
Fălindu-se cu ghiersul şi scriptura.
Unde vi-i slava,unde vă e gura?

Mai ştie cineva că'n neamul lor
Limbricul cu hrisoave era nemuritor?

Şi că din fugă,clipa,seminţia,
Şi-au luat tovarăş toată veşnicia?

Stăpâne prea slăvit,isteţ ori prost
Ce-a mai rămas din cât ai fost?
Şi'n care drojdii siderale
Zac semnele puterniciei tale?

&& <u>Ceauşescu</u> a împlinit,la 26 Ianuarie,55 de ani.Cu această ocazie i-au trimis felicitări Consiliul de Stat,prezidat de Ceauşescu,Comitetul Central al partidului,prezidat de Ceauşescu,etc. Nu se poate spune că nu-i popular...

&& <u>"Acţiunea Românească"</u>face,în numărul pe Decembrie,un "omagiu postum" lui Viorel Tilea.Şi,respectuos de cunoscutul dicton latin,îi "zice" doar de bine.In cele vreo 30 de rânduri,niciun cuvinţel de faptul că răposatul a sabotat,dela radio Londra,războiul de întregire a Ţării şi de nimicire a bolşevismului.Şi rezultatul sabotărilor,al ajutoarelor,al conspiraţiei subterane,a fost că ruşii s'au făcut stăpâni,între altele,pe jumătate Europă.Dar Tilea,cu toate că "triumfase",nici acum nu s'a întors în România,ci a aşteptat ca,întâi,"să fie scoşi Ruşii din ţară".De cine să fie scoşi,când el a făcut tot ce-a putut pentru dezarmarea sufletească a celor ce voiau să-i împingă cât mai spre fundul Asiei?.. Ne mirăm,numai,că aceste lucruri dl Cârjă pare a nu prea le cunoaşte...

&& <u>Calendarul "Credinţa"</u>publică un fel de calendar naţional,plin de "date memorabile": ziua numelui P.S.Victorin,alegerea de episcop a P.S.Victorin,ziua de naştere a P.S.Victorin,intronizarea P.S.Victorin,etc.,toate interesând în cel mai înalt grad toată suflarea românească.Dar data cea mai"memorabilă" este desigur cea de 10 Noembrie 1508,când s'ar fi terminat de tipărit "Biblia lui Şerban", scutind astfel de multă bătae de cap pe Domnitorul care avea să moară peste 180 de ani.Se pare că s'a tipărit pe credit,căci ştirea precizează că "cheltuiala" a suportat-o,peste vreo două veacuri,Constantin Brâncoveanu...

&& Autorităţile mai multor oraşe din Ţară au organizat,în Decembrie,manifestări cu prilejul "<u>zilei drepturilor omului</u>".Şi credem că participanţii au bătut destul de serios şeaua,în speranţa c'or pricepe şi iepele dela guvern nevoia de a acorda bieţilor români măcar drepturile canibalilor din Africa...

&& <u>"Academicianul"Ceauşescu</u> consideră,articulând ca "Bire",că "orice acţiune de represiune împotriva luptătorilor pentru libertate şi independenţă naţională... sunt contrare cauzei eliberării naţionale a popoarelor".Şi atunci,de ce a asasinat atâta floare românească,care nu dorea altceva decât libertate şi independenţă?.

MEA CULPA

In ziarul "Die Zeit" din 29 Septembrie 1972 a apărut un articol al lui Paul Goma, intitulat "Zensur, Selbstzensur, Para-Literatur", pe care-l găsim publicat în româneşte în revista "Limite", numărul 11, din Decembrie 1972.

Vorbind de cenzură şi autocenzură, scriitorul român arată cum s'a ajuns la o paraliteratură: "cuvinte tipărite cu voie dela poliţie, literatură "amabilă" - care nu spune nimic despre nimic şi care se publică în tiraje enorme, pentrucă cenzurii îi convine să se trăncănească, dar să nu se spună adevărul". Goma îşi încheie astfel articolul: "numai că există cineva, care nu se lasă înşelat: cititorul. Care ştie să deosebească adevărul de minciună (chiar parţial...). Şi care aşteaptă răbdător ca scriitorul, care atâta vreme l-a minţit şi l-a împroşcat cu apă de trandafiri, să se reabiliteze. Şi nu se va putea reabilita "colaborând" cu cenzura. Pentrucă cenzura, această maşină de interzis, nu este doar duşmanul de moarte al scriitorului, al literaturii. Ci, mai ales, duşmanul adevărului".

Dacă-i drept că cititorul nu se lasă înşelat, tot atât de adevărat este, însă, că reabilitarea de care vorbeşte Goma nu-l va absolvi pe scriitor de vina de "a-l fi minţit şi împroşcat pe cititor cu apă de trandafiri". In acest sens vorbesc şi versurile poetului basarabean Andrei Lupan, scrise în 1956 (vezi Klaus Heitmann: Rumänische Sprache und Literatur in Bessarabien und Transnistrien, în "Zeitschrift für Romanische Philologie", Band 81, Heft I/II - 1965):

Mea culpa

Îs vinovat pentru tributul
Ce l-am plătit la nătărăi,
C'o stihuire mai limbută
Şi c'un glosar ştampat de ei...

Când am bătut timid măsura,
In tactul strâmb al drâmbei lor,
Când am stâlcit literatura
Şi l-am jignit pe cititor.

Ruşinea asta arzătoare,
La ce-aş ascunde-o în deşert?
Chiar dacă toţi mi-or da iertare,
Eu unul nu pot să mi-o iert.

Pentru cititor, scriitorii se împart în mai multe categorii:
- unii cari, înfruntând orice riscuri, continuă să aştearnă adevărul pe hârtie;
- alţii cari -mai prudenţi, dar tot atât de conştienţi de misiunea lor ca scriitori- renunţă să mai publice ceva şi manuscrisele lor rămân să zacă prin cine ştie ce sertare, până va sosi timpul să vadă lumina zilei;
- alţii cari, sub ameninţări şi torturi, se văd nevoiţi a scrie în spiritul impus de regim, pentru a putea supravieţui;
- şi în sfârşit o ultimă categorie, oportuniştii, cari, din proprie iniţiativă, sunt dispuşi să cânte în struna nătărăilor.

Se înţelege dela sine că cei din primele trei categorii n'au nevoie de reabilitare. Iar cei din ultima categorie, chiar de vor încerca să se disculpe, nu vor reuşi să se ridice de pe treapta decăderii.

Nu e de prisos, poate, să amintesc aici de articolul "Pe ultima treaptă", publicat în "Cuget românesc" (anul 5, 1955/56, pag. 11, Buenos Aires). In acest articol, în care se ridica împotriva acelui "erudit serios care a fost cândva Emil Petrovici", Herescu scria cuprins de o întristare vecină cu desnădejdea: "Ceea ce face în mod normal, la Moscova, un învăţat care-şi dă osteneala să fie vrednic de acest nume, n'are curajul să facă, la Bucureşti, un linguist (E. Petrovici), care renunţă, cu inimă uşoară, la drepturile cele mai elementare ale omului de ştiinţă... <u>Este ultima treaptă a decăderii</u>. Harta limbii române, prezentată corect la Moscova şi desfigurată la Bucureşti; operele de linguistică românească, citate cu grijă de învăţaţi ruşi şi ignorate, în dispreţul adevărului, de învăţaţi români. Se poate închipui o mai mare nevrednicie?"-

Marcel Nicolau

&& "Scânteia" stăruie ca "poporul Zimbabwe să-şi hotărască viitorul în alegeri libere". Dacă de "zimbabwe" n'a auzit nimeni, noi cunoaştem în schimb un alt popor, cu glorios trecut istoric, care de trei decenii râvneşte după "alegeri libere": o fi ştiind "Scânteia" de cine e vorba?...

&& Se'ntreabă Geo Bogza, în "Contemporanul": "Ce fel de intelectuali români vor sta faţă în faţă cu intelectualii celorlalte neamuri, în deceniile ce vin, aşa cum au ştiut să stea, în trecuta jumătate de secol, cei trei cari au ţinut îndoliată, timp de o săptămână, poarta Academiei?"- Preocuparea ni se pare neîntemeiată: şcolile "partidului" n'au dat parcă, şi ele, "intelectuali"?...

DORURI ŞI NECAZURI

N.- Elveţia: Anul nou cu sănătate şi mai mult noroc! Dă Doamne să ne întoarcem pe muscelele noastre, în Patria liberată. De pe Argeş şi Muscel sosesc invitaţii: vor să-mi arate ce schimbări importante, clădiri înalte, etc. Le răspund că nu contează pentru noi etajele, ci numai luminiţa de bucurie din ochii omului...

N.- Australia: Sănătate, bucurie, şi biruinţă Neamului înlănţuit de păgâni!

H.- Canada: Belşug şi noroc în toate, cu eliberarea Neamului şi reîntregirea Ţării; iar "Vetrei", grabnic drum spre Bucureşti, cu apariţia zilnică în tipografia "Scânteii"...

M.- Franţa: Zilele trecute, când s'a anunţat sucombarea celei mai mari reviste din lume, nevasta a făcut o reflecţie semnificativă: Păi Vatra e mai tare decât Life! Abia acum pricep eu lucrăturile "camarazilor" din Freiburg, cu toate că mă întreb: de unde dracu atâta bănet? N'o fi el, Ceauşul, străin de treaba asta...

Plecarea lui Posteucă m'a întristat în aşa măsură, că am pus la îndoială cuvântul unui camarad din Canada ce mi-a anunţat-o. A trebuit să vină Vatra ca să întărească vestea. E dureros când trebue să pleci în puterea vârstei, dar aşa e viaţa. Fericiţi îs napoleonii, care se cred veşnici! După părerea mea, Posteucă e, după Cotruş, cel mai mare poet al exilului.

I.- Franţa: Am fost adânc mişcată de moartea poetului Posteucă. Ne scriam fără să ne cunoaştem şi-mi dădea numai sfaturi bune. Prin revista dvs minunată am aflat acum şi aceasta. Este o mare pierdere!

V.- Statele Unite: Am fost la înmormântarea lui Vasile, lume multă şi aleasă. Chiar duşmanii lui au venit să-i dea ultimul salut. A fost o îngropăciune cu 11 preoţi, Maica Alexandra în fruntea cortegiului, Vlădica Trifa a vorbit frumos.

B.- Statele Unite: Ceea ce ne ţine pe noi legaţi e mult mai mult decât ce ne desparte. Un exemplu a fost cu boala camaradului Posteucă, au ieşit camarazii şi prietenii ca din pământ ca să-l ajute, dar nu mai era nimic de făcut. A fost înmormântat la Vatra Românească, iar ziarele au scris c'a avut înmormântare de rege..

S.- Argentina: Posteucă a avut o înmormântare impunătoare şi legionară. Şi-au dat întâlnire acolo ai noştri dela Chicago, Detroit, Hamilton, Toronto, Montreal. Am pierdut un element de valoare greu de înlocuit. Aici am avut norocul să avem de sărbători pe pr. Uşeriu, venit pentru o lună cu d-na preoteasă. Ne-a făcut slujbă de Crăciun, Anul Nou şi Bobotează aici în parohia pr. Pahaghiţă.

C.- România: Dacă fratele meu, care e prietenul tău, ar fi rămas aici, era să fie împuşcat. Eu am rămas, căci cineva trebuia să aibă grijă de părinţi. Au murit în braţele mele, dar sunt fericit că fratele meu trăieşte. Aceşti nefericiţi de comunişti au exterminat trei generaţii din cei mai buni români, dar nu au soluţionat nicio problemă. Toţi trăim din ce furăm, salariile nu ajung pentru nimic. Cei mai mari duşmani ai regimului de aici nu sunt nici americanii nici ruşii, ci "garda". Au exterminat destui, dar ideile nu le pot omorî, şi asta-i sperie...

P.- Argentina: La Caracas am dat peste un simist, şi când i-am spus de rostul adunării dela Erding a sărit în picioare şi a început să tune şi să fulgere contra "trădătorilor": el "merge cu Sima până la moarte". Bine de Sima că mai sunt proşti pe lume, nu e numai el singur. I-am spus toate noutăţile rele pentru şeful lui; nu ştiuse nimic şi nu-i venea a crede, totuşi a înghiţit. Tot acolo am descoperit un preot de pe valea Buzăului, se cheamă Const. Popa. Zicea că e "misionar". Eu l-am mirosit că e în misiune dela partid. Zicea că nu. Bine, dar atunci de ce nu treci alături de noi? ca Braga, de exemplu? Şi... cu ce trăieşti? nu cumva din plicul dela Legaţie?... La a doua trecere a mea prin Caracas, am aflat că plecase spre România - şi că "popa Costică" e maior de securiate, cu şcoală la Otopeni...

C.- Grecia: Mi se scrie din Argentina că Posteucă, cu "testamentul" său, "a făcut-o de oaie". Faptul m'a surprins şi pe mine: oare poetul, cu sensibilitatea lui, să nu fi captat că H.S., prin faptele lui, s'a pus total la antipodul invăţăturii legionare? Fapt e că şi formula de după debarcarea lui a fost statică, n'au ştiut să speculeze momentul când grosul legionărimii îl părăsise cu desgust. Acum, după Erding, rezultatul va fi acelaşi, şi cauzele bineînţeles. Iartă-mă, dar îmi exprim şi eu umila mea părere, o fac numai din dragoste, şi din convingerea că Mişcarea e un patrimoniu al Neamului din care şi eu fac parte. Am impresia că mulţi camarazi n'au înţeles bine chemarea Căpitanului. Inginerul Clime spunea că-i greu să fii legionar; poţi să ai grad, să fi avut funcţii, dacă n'ai dragoste la ce foloseşte? Bine ar fi dacă aţi întreprinde o acţiune de regrupare a tot ce a mai rămas bun şi curat, mai ales pentru ancorarea elementelor ce vin din ţară cu dor de luptă. Mulţi aşteaptă o primenire, păcat că ne omoară distanţele...

P.- Statele Unite: Din recenta călătorie am reţinut în deosebi o părere aproape unanimă asupra necesităţii urgente de a se constitui în exil un front unitar de luptă contra comuniştilor din ţară. In special cei nou veniţi nu pot înţelege şi admite fragmentarea actuală a exilului în grupuri disparate, care luptă fiecare separat împotriva unui duşman comun. Desigur, aceste păreri vin dela "popor", adică dela tot felul de oameni, cu pregătire mai înaltă sau mai modestă. Rămâne ca "leaderii" actuali să găsească formula şi mijloacele pentru unificarea luptei. Dacă nu vor face-o, riscă să rămână izolaţi de masa celor mulţi şi, fiecare în turnul său de fildeş, să devină o ficţiune, cu faţa la trecut, întorcând spatele realităţilor prezente şi viitoare. Am stat de vorbă şi cu unii din aceşti "leaderi", dar impresia mea e că sunt legaţi prea mult de convingerile lor ideologice şi politice, ca să se poată ridica până la sinteza supremă a luptei de azi: Un singur duşman, un singur front de luptă! Cum realitatea e totdeauna mai puternică decât intenţiile bune, dar nepractice, sper că nu va trece mult timp până când şi cei mai refractari vor vedea care este adevărata soluţie...

D.- Mexic: V'am trimis pentru acest an 20 de dolari, în speranţa că şi o sumă mai mică poate folosi... Situaţia e tristă. Văd cum unul câte unul se bagă la fund: sau au obosit pe poziţie, sau vor să se "aranjeze", cel puţin print'o poziţie pasivă. Cei mai mulţi din noii veniţi vor să recupereze în cel mai scurt timp tot ce cred că au răbdat până acum; sunt posedaţi de ideia de a trăi cât mai bine şi de a pune mâna cât mai repede pe cât mai multe din avantajele oferite de societatea asta îmbuibată. Mi-am închipuit că ei, având experienţa dureroasă din ţară, vor face faţă la inamic; până acum însă nu am cunoscut niciunul care în mod serios să se ocupe de problema Ţării, în afară de neamurile rămase acolo. Am ajuns la concluzia că suntem un neam de iobagi, cu mare capacitate de a răbda, de a ne adapta oricărei situaţii, chiar şi celei mai nebune, dar nepregătiţi pentru o confruntare aşa de năprasnică. Facem fiecare pe unde ne aflăm, ce putem, fără speranţa de a învinge, ci numai din convingerea că un neam nu poate fi tratat ca nişte animale. Protestăm fără speranţa de a fi auziţi, sau aplaudaţi, nici măcar de massa la dispoziţia satrapilor. De aceea admir şi aplaud acţiunea Dvs de a nu ceda baricada şi de a nu tăcea în faţa acestei trădări a lumii vestice în faţa încălcării neamurilor din răsărit de bestia bolşevică. In măsura în care voi putea, voi căuta să vă ajut măcar materialiceşte.

M.- Chile: Iţi trimit două tăieturi din "La Prensa", ca dovadă că n'am uitat de România noastră; şi ultimele numere din "Tacna". Nu am depus steagul, care continuă să fluture cu mândrie. Şi de-o fi să mergem la moarte, o facem cu distincţie şi eleganţă. Situaţia aici e grea. S'a produs marea rebeliune a clasei mijlocii, şi ţara e semiparalizată. Avem baricade pe străzi şi mii de deţinuţi. Armata se pare că s'a solidarizat cu guvernul marxist. Opoziţia n'a obţinut cele 2/3; dacă armata nu se răscoală, Chile va deveni comunistă. Noi continuăm lupta, nu vreau să părăsesc ţara: întâmplă-se ce s'o întâmpla. Nefericiţii ăştia de comunişti ne pot lua totul, dar nu convingerea că dreptatea era a noastră. Căpitanul avea mai multă dreptate de cât ne închipuiam. In fond, problema continuă să fie cea a omului corect, a omului întreg. Când mori cu conştiinţa împăcată, e mare lucru. Cuvintele şi viaţa Căpitanului m'au mângâiat atâta în aceste oribile zile...

D.- Statele Unite: Se spune că Anania a fost toată viaţa ateu. A venit în America în sutană, cu alţi tovi la fel, şi aruncă, cu duhul blândeţei, versetele Evangheliei în ochii oamenilor ca să-i orbească. Care or fi pietrele poroase ale lui Anania? Nu s'a pus, între ele, destul mortar cu sângele dela Canal, din toate temniţele şi lagărele? De ce n'o fi rămas să propovăduiască Evanghelia în România?...

M.- Franţa: Mi s'a cerut şi mie să-mi trimit părerea la Erding. Treaba fiind democrată, mi-a plăcut şi, punând mâna pe peană, le-am scris că bine ar fi să se aleagă dintre camarazii mai tineri, de preferinţă dintre cei ieşiţi din închisori, făcându-se astfel o sudură şi o continuare; dar s'a preferat baterea pe loc. Mă întreb: fost-a Sima creatorul sistemului brigadiresc? El a existat de când lumea. "Meritul" crăişorului e numai că a ştiut să-l cultive în favorul său şi'n detrimentul dobitocilor, iar predispoziţia omului, spre rele, a făcut restul. Aşa se face că inşi ce l-au părăsit pe predestinat n'au avut inima să-şi lase acolo şi bagajul brigadiresc, ci-l poartă ca talisman, aşteptând zile mai norocoase. Inclinarea exista şi'n vremile noastre de glorie, dar era înăbuşită de curăţenia elitei de atunci. Căpitanul n'a mai avut timp să smulgă toate buruienile din sufletul omului "nou". Iubăreţul dela Madrid a speculat, numai, situaţia... Şi, fiindcă ploaia m'a alungat sub portalul PTT-ului, trimit ceva piţule şi pentru "Vatra"...

H.- Canada: In 19 şi 20 Mai, Centrul cultural din Canada, sub conducerea pr. Nicolae Tudor-Tănase, organizează Congresul limbii române şi serbarea de Zece Mai la Kitchener-Berlin, sub patronajul d-lui prof. George Popescu-Botoşani şi cu concursul instituţiilor române. Vor veni români din toată America.

B.- Jugoslavia: Ion Belgea, de care mi-aţi scris, era dela Coştei. El şi-a dat viaţa vrând să vadă România condusă numai şi numai de adevăraţi români şi să lucească, cum spunea şi cântecul, ca soarele sfânt de pe cer; însă visul nu i s'a împlinit că, trădată de un rege mişel, a pierit atunci toată floarea României în frunte cu Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu. Tot în acele momente a fost împuşcat, cu Belgea, un alt român de pe la noi, Valeriu Cârdu; pe atunci eram mic, dar îmi aduc aminte de aceşti oameni.

U.- Statele Unite: Odată cu viile noastre aprecieri, pentru dârzenia de neasemănat cu care duci, dealungul celor două decenii şi mai bine, revista, venim şi noi cu ceea ce datorăm. Foloseşte banii, dar nimic din cele scrise...

M.- România: Vă trimit cu drag acest mărţişor, simbolul Primăverii, care să vă amintească de România, ţara unde aţi copilărit şi sigur că l-aţi purtat atunci. Cred că-l veţi purta cu drag. Deşi mai avem trei săptămâni până la 1 Martie, eu vi-l trimet de acum, să fiu sigur că ajunge până atunci...

DENIE de Radu Gyr

Era şi primăvara parcă alta,
curgea şi luna altfel pe zăplaz...
Pe-atunci nu ne cioplea, din stânci, cu dalta,
meşterul timp, nici suflet, nici obraz.

N'aveam tăiate'n cremene nici faţa,
nici lacrima, nici frunza din cununi.
Mai miroseau a smeură, şi viaţa,
şi inimile noastre, a căpşuni.

Pe-atunci purta şi vântul flori în chică
şi cântecul, pe frunte, prour nou,
şi'n fiecare cuib de rândunică
pui de heruvi ţâşneau din orice ou.

Căzuţi din rai ori pogorâţi din lună,
ne aşteptau caişii în pridvor;
mergeam cu ei la denii, împreună,
şi ne'nchinam, ca ramurile lor.

Isus venea cu rouă în potire,
priveam adânc în ochii Lui adânci,
şi înviam din orice răstignire,
când surîdeam pe crucile de-atunci...

&& Din Banatul înstreinat. Societatea de Limba Română şi-a serbat Duminică, 29 Octombrie, în amfiteatrul Şcoalei Normale din Vârşeţ, zece ani de activitate. Corul de fete al acestei şcoli, dirijat de prof. Coriolan Bugariu, a deschis "desbaterile". A vorbit Aurel Gavrilov, directorul "Libertăţii" din Panciova, iar scriitorul Ion Bălan, recent titular al premiului "Voivodina", a citit din operele sale. Adunarea a fost salutată de reprezentanţi ai diferitelor instituţii culturale. Prof. Radu Flora, care a fost tot timpul preşedinte al Societăţii, a propus -şi adunarea a admis- noi membri de onoare, din Jugoslavia şi România, şi a prezentat raportul Comitetului de conducere: între altele, s'au cules până în prezent trei mii de piese folclorice din aproape toate satele bănăţene cu populaţie românească, s'au ţinut două simpozioane (la Vârşeţ în 1970 şi la Panciova în 1972), etc.

Noul comitet de conducere: preşedinte, prof. Radu Flora; vice, Ion Bălan şi prof. Gligor Popi; secretari, Zorica Pancaricean şi prof. Ileana Bugariu; casier, Teodor Şandru; membri: Maria Balei, Felicia Petrovici şi Lia Magdu.

– Recensământul făcut la 31 Martie 1972 în Jugoslavia a găsit 20.522.972 locuitori. Românii, în Banatul înstreinat, ar fi 58.000; "valahi", în jurul Bitoliei, 22.000. In Timoc, nici urmă de român! Şi doară, chiar făcând abstracţie de cărţi, români timoceni găsim în toată Germania, veniţi la lucru; vorbesc ca în Oltenia!

– La sfârşitul ultimului război, în satele româneşti din Banatul înstreinat se găseau 40 de parohii cu 35 de preoţi activi. Azi se mai află doar 26 de preoţi, dintre cari doar 15 activi, iar 11 pensionaţi. In legătură cu aceasta citim, în "Credinţa" din Vârşeţ, numărul de Crăciun, o caldă "Chemare la preoţie", de pr. Zgârgea.

– Duminică 28 Mai, ziua Inălţării, locuitorii satului Grebenaţ (amintit încă din 1391), şi-au sărbătorit, pe lângă hramul bisericii, 250 de ani dela zidirea ei (1722), resfinţită în 1795. Au participat, la slujbă, preoţii Uroş, Zgârgea, Iorga, Jumanca, Tiberiu Şdicu, corurile din Grebenaţ şi Satu Nou. Apostolul l-a citit, îmbrăcată în port naţional, fetiţa Daniţa Ştefan.

– La 14 Septembrie, de Inălţarea Sfintei Cruci, Românii au făcut un pelerinaj la Srediştea Mică (Părneaura), în frunte cu preoţii din Ofcea, Straja, Satu Nou, Alibunar, Sân Ianăş, Mărghita, Rîtişor, Jamul Mic, Nicoliţ, Voivodinţ, corurile din Seleuş şi Petrovasâla.

&& Părintele protopop D.Em.Popa,singurul preot român ortodox pe întreaga Germanie liberă,pentru refugiaţi,va face şi anul acesta slujba Invierii la Freiburg,cu următorul program; Luni,Marţi şi Miercuri,23-25 Aprilie,la ora 7 seara, denii la Peterhofkapelle,în Peterstr.1; Joi şi Vineri seara,26-27 Aprilie,la aceeaşi oră,denii la biserica din Alten Friedhof(Karlstrasse).Sâmbătă seara,28 Aprilie,la ora 10,slujba Invierii,urmată de o agapă.Orice compatriot,din orice ţară,e binevenit.-Duminică dimineaţa,29 Aprilie,liturghia Sf.Paşti la Düsseldorf.

&& In August va avea loc la Londra congresul Ligii Mondiale Anticomuniste. Lămuriri se pot cere d-lui Matei Hojbotă -147 George St.-Toronto/Ont.- Canada.

&& La recentul congres,din Roma,al Mişcării Sociale Italiene -care reprezintă Dreapta Italiană,a fost invitat şi camaradul Nicolae Constantinescu din Milano,care a şi vorbit.Fotografia Căpitanului,enormă,străjuia chiar intrarea.

&& Asociaţia Românilor din sudul Germaniei a organizat la München,în seara de 2 Februarie,sub patronajul bisericilor ortodoxă şi unită,sărbătorirea Unirii Principatelor.Au vorbit prof.Irina Ionescu şi Petre-Remus Munteanu.Şi-au dat concursul corul misiunii române,grupa de folclor "Croaţia,echipa românească de jocuri,soprana Ana Petri(romanţe,arii,cântece populare) şi Ilie Vasile(flaut).- Un Te Deum a fost oficiat,după Sf.Liturghie,de prot.Popa şi mons.Zăpârţan,Duminică dimineaţa,4 Februarie.- Sub aceleaşi auspicii avusese loc serbarea pomului de Crăciun,în seara de 20 Decembrie.

&& Der Südostdeutsche din 15 Decembrie semnalează vol.III din "Acta Scientiarum Socialium"(Soc.Acad.Română),oprindu-se mai ales la "Gegenwartsfragen der Rumänischen Landwirtschaft" de Const.Sporea,cu sublinierea că "politicienii apuseni ar avea de învăţat de aci şi de redus "politica independentă a României" la justa ei proporţie".

&& Din iniţiativa unui inimos grup de români(Dumitru,Cicală,Zima,etc.),la München a luat fiinţă "Fondul de ajutor al Românilor din Germania",în scopul social de asistenţă şi ajutor pe bază de reciprocitate.

&& Un popă din America,Slevoacă,trimis acolo în "misiune",a "urmărit cu mare bucurie toate numerele din 'Tribuna României'.După ce le-am citit -scrie sfinţia sa- am dat revistele credincioşilor bisericii mele,care le-au apreciat mult conţinutul".Aşadar,s'a ajuns şi aici: ca otrava dracului să se distribuie chiar în casa Domnului!

&& Epitropia bisericii române din Paris a scos,la 1 Decembrie,o "lămurire", în care arată că pe părintele Boldeanu îl cunoaşte "din vremea când,preot-muncitor în Franţa,ţinea cu braţele lui trudite biserica abandonată de o legaţie fără Dumnezeu".Ceeace n'ar fi chiar spre fala zisei epitropii,care prefera să îşi ţină banii la ciorap,lăsând toată greutatea materială a unei întregi parohii pe chinuitele braţe ale unui biet preot! Oricum,lămurirea e binevenită: căci noi ştiam,din alte surse,că părintele Boldeanu,departe de a-şi depune truda braţelor în zidurile din Jean de Beauvais,mai primea şi vreo 70.000 de franci de pe atunci,ca binemeritat salariu.Ceeace ar explica şi posibilitatea ce-a avut-o de a-şi agonisi,de bătrâneţe,o frumoasă casă la ţară,cu grădină şi rest.

&& Proclamat "doctor honoris causa" al Universităţii din Bucureşti,Ceauşescu a spus în cuvântarea sa: "In tot ce voi întreprinde voi fi călăuzit de vrerea poporului meu - şi voi face totul ca viaţa lui să fie tot mai îmbelşugată şi fericită.Imi voi consacra toate forţele cauzei socialismului şi comunismului". Precum se vede,cu fraza a doua a dărâmat complet promisiunea din fraza primă: căci ori te ţii de impostura comunistă - şi atunci ajungi ca tovarăşii din Kremlin,cari,după 50 de ani de stăpânire absolută,sunt nevoiţi să ceară demâncare capitaliştilor; ori te ţii de "vrerea poporului",care,ca să scape de "cozi", vrea în primul rând pământ! Cât e de îmbelşugată viaţa în satrapia lui Ceauşescu, vedem din aceeaşi "Scânteia" cu discursul,unde mizeria duce la cererea şi oferta celor mai banale articole: plăpumi,saltele,peruci,dulapuri,scaune,perne,căzi...

&& In Germania lucrează peste 2.300.000 muncitori streini; dintre aceştia: 500.000 turci, 472.000 iugoslavi, 422.000 italieni, 270.000 greci, 184.000 spanioli, 63.000 portughezi, 14.000 marocani, 11.000 tunisieni.

&& "Scânteia"anunţă cu mare bucurie că"Guinea-Bissau e pe calea independenţei": poate sperând că,după toate triburile Africei,va veni în fine şi rândul României la independenţă...

S E M N A L Ă R I

* DORINA IENCIU, Versuri, Paris, 1972.- Domnul Ioan Cuşa îşi continuă meritoria operă editorială, alăturându-se cu generozitate iniţiativelor din acest domeniu care încă mai există, înlocuind altele care, cu trecerea anilor, au dispărut (cine-şi mai aminteşte, de pildă, de pionierii "Cărţii pribegiei" din Argentina, din anii imediat după răsboi?). Alegerea e fericită şi de astă dată: doamna Dorina Ienciu, care publicase şi în ţară, şi pe care o întâlnim tot mai des în revistele exilului, cântă inspirat afectele familiare, natura, divinul de pretutindeni, propriile mutaţii şi incertitudini, arta versului şi a expresiei. Tonul e bemolat, cum se cuvine unui gen de poezie care dialoghează cu moartea sau, mai curând, cu învierea, cu "întoarcerea acasă".

* La aniversarea a 20 de ani de păstorire a P.S. Valerian, Românii din America au tipărit un luxos album de peste 100 de pagini, cu puţin text dar multe fotografii din viaţa lor bisericească, documentând intensa activitate din acest răstimp: clădiri şi sfinţiri de biserici, câmpuri de vară pentru tineret, serbări, procesiuni, congrese, participări la viaţa bisericească internaţională, vizite pe imensul teritoriu al Eparhiei, dela Atlantic la Pacific şi dela graniţele Mexicului la ale Alaskăi. Impresionant muzeul românesc dela "Sf. Maria" din Cleveland, impresionantă "Vatra românească" cu clădirile, aleile, troiţele şi cimitirul său, minunate altarele mai tuturor bisericilor. Din paginile ce arată pe slujitori am notat lipsa, întâmplătoare desigur, a doi dintre cei mai harnici: e vorba de preoţii Haţegan şi Lazăr. Văzând albumul, se înţelege şi mai bine furia neputincioasă a agenţilor Kremlinului (în versiune "românească"), de a nu putea înjuga la carul Satanei un "capital" românesc aşa de impozant!

* Editura "Dacia" din Madrid a scos o îngrijită cărţulie, în care-i vorba de vremea şederii lui Corneliu Codreanu la Pinet d'Uriage. Se intitulează "A Grenoble, sur les traces du Capitaine" şi are patru părţi: în prima, sub titlul de mai sus, dl Ion Mării, săracul cunoscut prin generozitatea fără margini pentru lucrurile pe care le socoteşte bune, povesteşte vizitele sale în satul subalpin din care, împărţindu-şi timpul între munca la câmp şi studiu, Căpitanul s'a întors în ţară cu un doctorat în Drept. Mizeria în care a trăit acolo, cu soţia, şi-o mai amintesc şi azi, după mai bine de 40 de ani, localnicii, cari au rămas cu cele mai bune impresii despre "le Roumain". In a doua parte învăţătoarea, azi pensionară, Louise David, sub titlul "Codreanu, chez nous, à Pinet d'Uriage", însăilează mişcătoare amintiri personale. Urmează extrase din cartea Căpitanului, traduse în franceză, privind şederea lui în Franţa şi publicate în "Je suis partout" (7 Ian. 1938). Apoi, în fotocopii, o scrisoare a Căpitanului din 1934 şi una a soţiei sale (1937), către prietenii din Pinet d'Uriage. Mai multe fotografii, în parte inedite, completează textul. Credem că broşura ar fi binevenită chiar în casele celor ce nu ştiu franţuzeşte: măcar pentru fotografii.

* "Catacombes", almanahul Bisericii tăcerii pe 1973, ieşit în vreo 200 de pagini, e tot ce poate fi mai documentar pentru trista soartă a Sfintei Instituţii şi a credincioşilor ei în zona de influenţă a Satanei bolşevice, dela Pacificul chinez la Elba. Calendarul conţine sfinţi noi, executaţi pe toată această zare pentru credinţa lor. Abundenţa de fotografii arată până la ce grad de bestialitate pot să ajungă unii din semenii noştri, făcuţi după acelaş chip al lui Dumnezeu dar încăpuţi pe mâna Necuratului. Colaborează la almanah nume de mare prestigiu, ca Gabriel Marcel, Hoffmann, Georges Sauge, Courthial, Brissaud, amiral Auphan, Pierre de Villmarest; dintre compatrioţi: D. Bacu, arhim. Braga, pastorul Wurmbrand, Suzanne Labin, Nicole Valéry şi - mai ales! - Sergiu Grossu, sufletul acestei foarte meritoase activităţi. Nu ştim ce difuzare are această publicaţie; de-ar fi în puterea noastră, am tipări-o în vreo zece milioane de exemplare, să nu lipsească din nicio casă de francezi. Iar editarea ei în spaniolă şi engleză, pentru a inunda cu ea toată America, ar fi iarăşi una din cele mai puternice arme în decisiva luptă de azi.

* Calendarul "Solia" 1973, în formă elegantă, limitându-se la un arhanghel pe copertă, ne arată, în vreo 250 de pagini, viaţa bisericească a Românilor din America, ilustrată cu multe fotografii: multe, şi trezitoare de tari nostalgii, sunt şi cele din "ţara de departe". Documentat lungul articol despre "Monahismul în România", a cărui citire o recomandăm tuturor, atât pentru partea istorică cât şi pentru jalnica stare de azi.

* Calendarul "Credința". Frumos tipărit, articole docte, poezii de Voicu, Crainic, Gyr, obişnuitele poze din viața Eparhiei. Datarea - "1973" - a fost necesară; altfel, zadarnic şi-ar fi bătut capul cercetătorii, vreodată, să i-o fixeze. După liniştea dinlăuntru, ei l-ar fi plasat mai degrabă sub primii regi. Ieşit în unul din anii de agonie ai Neamului nostru, care e -sau ne înşelăm?- şi al redactorilor "Credinței", almanahul nu conține nici urmă din pecetea vremii în care a apărut! Şi doară, dragă Doamne, ni s'a spus că mai toți preoții episcopului Victorin au pătimit în țară ani grei de închisoare; să fi crezând, aceşti miluiți cu harul lui Isus, că, odată ce-au scăpat ei, nu mai au nicio îndatorire față da țara lor, față de cei rămaşi în ghiarele "balaurului"? Lupta pentru dreptate intră, parcă, chiar în datoriile Bisericii! Şi tare ne mirăm că părintele Anania, de pildă, se ocupă mai mult de "miorițe", în loc să-şi folosească talantul sguduind o lume cu amintirile sale din închisori! Astfel de cazuri, înțelepciunea noastră țărănească obişnueşte a le catalogă în rândul brânzei care, excelent "dotată", are neşansa să nemerească apoi în burdufuri de câine...

* In America a apărut în Decembrie o nouă - şi dârză - publicație de luptă anticomunistă: "Exilul solidar": Box 65 - 1651 Second Ave - New York/N.Y.10028 -USA.

* In Australia apare de doi ani, sub conducerea d-lui M.Calciu, scrisă cu duh, revista "Milenii". Adresa: 1-160 Oberon St. - Coogee 2034 - Sydney

* Curajoasa, foarte lucida publicație anticomunistă "Exil et Liberté", condusă de François de Romainville, a intrat în al 20-lea an de existență. Îi urăm aceeaşi dârzenie şi perseverență până la victoria finală.-

Adrian Popa

BAT CLOPOTELE de Sergiu Grossu

Bat clopotele'n turlă, bat:
- Creştini, Hristos a înviat!
Şi toate cântă'n limba lor
Pe-al nostru scump Mântuitor...

Bat clopotele, bat şi azi,
Răsună fără de răgaz:
- Cât vrei să stărui în păcat
Tu, suflet frânt, nemângâiat,
Tu, inimă cu greu zăvor,
Tu, ochi aprins, tu, sâlnic dor,
Tu, gând de patimi lănțuit?
Isus pe cruce a murit
Să capeți aripi, nu să cazi...

Bat clopotele, bat şi azi:

- Trezeşte-te, trezeşte-te,
Prin Domnul înnoeşte-te,
Inalță-ți fruntea visului
Spre poarta Paradisului,
Spre'mpărăția Harului,
Asemenea tâlharului,
Spre'mpărăția Cerului,
Asemeni temnicerului,-
Inalță-te, înalță-te,
Imbracă-te, încalță-te,
Şi hai să'ncepem fuga, hai
Spre mult făgăduitul Rai...

Căci clopotele'n turlă bat:

- Hristos din morți a înviat!

&& Intr'o scrisoare circulară din 28 Septembrie, dl Ion Miloae încarcă pe P.S. Teofil cu foarte gingaşe adjective: netrebnic mitrat, ticălos, năimit, escroc, falsificator, borfaş, găinar cu mitră, "unicul şi primul trădător arhiereu în Istoria Română"; "numele lui este şi va rămâne o ruşine pentru Biserică şi va fi dat ca exemplu şi ca măsură pentru înfierarea actelor de mişelie omenească, aşa cum este dat Iuda vânzătorul". Anturajul lui Teofil, nu e nici el mai breaz, ci "nişte spurcați, boşorogi intelectuali, plus câțiva certați cu exemplul omului de onoare". Toate astea pot fi şi adevărate, dar întrebarea e: de când îl cunoaşte dl Miloae ca atare? Chiar de după război, când "Teofil laşul a şters-o în America. A dezertat biserica şi comunitatea din 1946. S'a dus în America după dolari", etc. Dar, atunci, de ce dl Miloae, şi prietenul său Boldeanu, s'au mai străduit atâta, în Decembrie 1954, contra voinței întregei obşti a credincioşilor, să facă din "găinar" episcop?...

&& "Scânteia" pledează pentru "retragerea imediată a administrației sud-africane din Namilia"; n'ar putea "Scânteia", aşa de grijulie cu antropofagii, să se ocupe puțin şi de retragerea administrației puse de ruşi la Bucureşti?...

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Petre Vălimăreanu -78 Freiburg Erbprinzenstr. 17 -Germania. Contribuțiile, pe acelaş nume, la Dresdner Bank, Konto 4173612; sau, în Italia, pe acelaş nume, la Conto Corrente Postale 1/44336 - ROMA.-